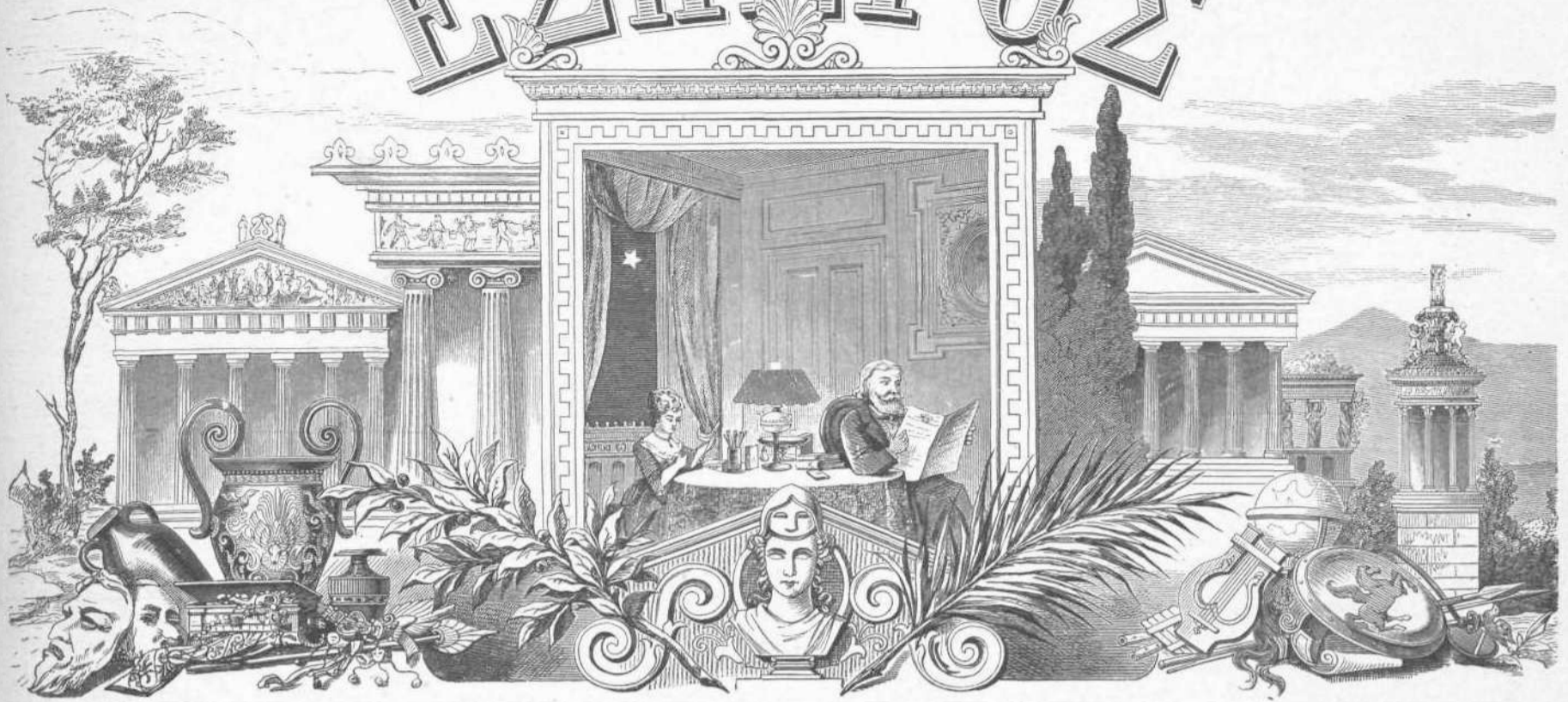

ΕΣΠΕΡΟΣ

Έτος Β.

Εκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 15 27 Σεπτεμβρίου 1882

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χρυσόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

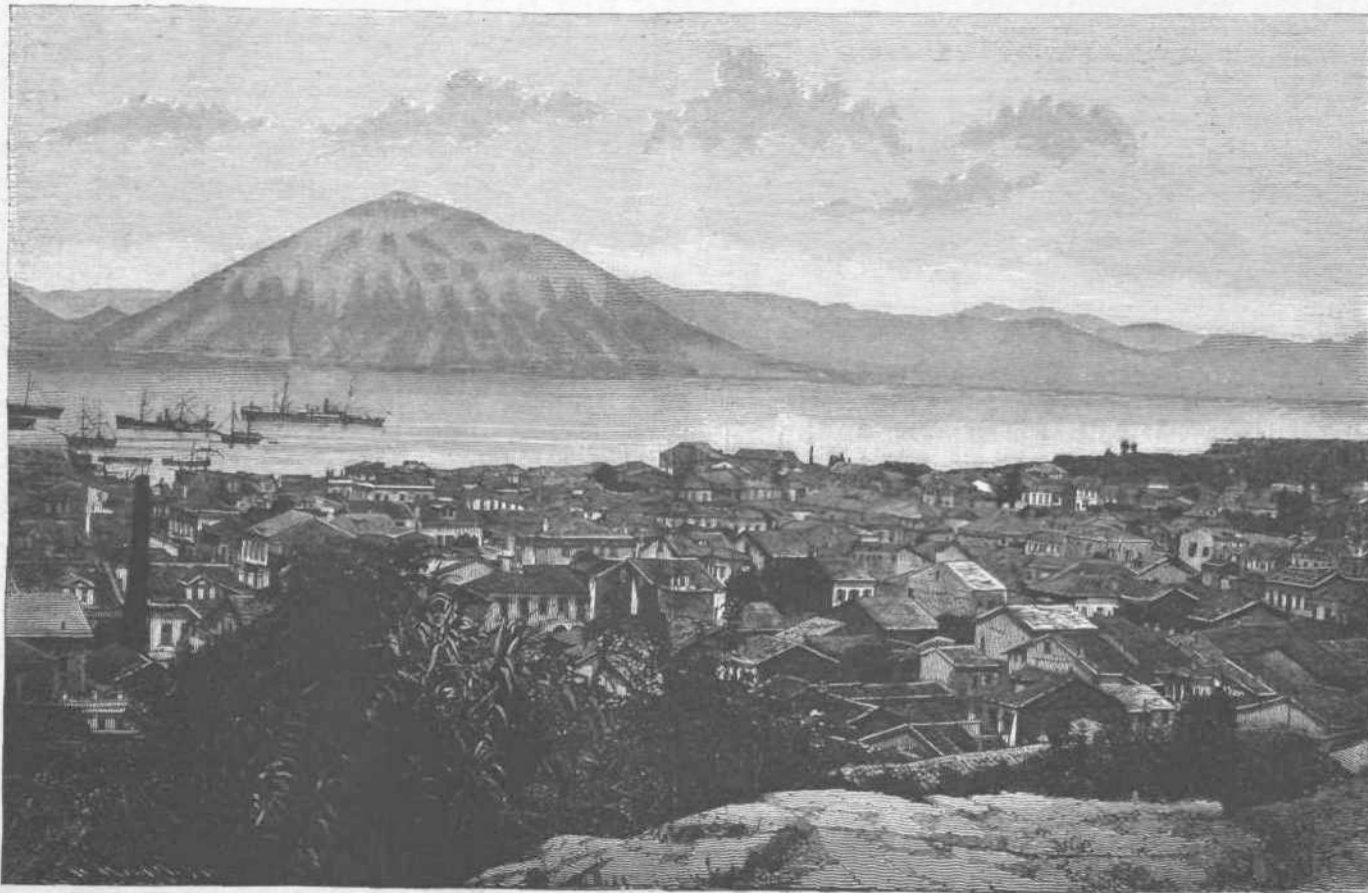
Ἄρ. 34.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Αἱ Πάτριαι. — Οἱ Ἄγγλοι ἐν Αἰγύπτῳ. — Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός (συνέχεια). — Ἡ Ὀλυμπία. — Ποίησις (Ἀπογοήτευσίς. Τῆ Ἑλένη...). — Διαγώνισμα ἐπὶ καλλιγραφίᾳ ἐν Βουδαπέστη. — Περὶ αὐτοχειρίας. — Νέα ἀνακάλυψις ἐν Πουπύρῳ. — Ὁ τελευταῖος τῶν Σαβέλλων (συνέχεια). — Ἀρχαία πλοῖα. — Ὁ στυγρὸς (σατυρικὸν ποίημα). — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Ἐμπορικά. — Διάφορα. — Γραμματικοκλίτων τοῦ Ἑσπέρου. — Αἰτίγματα.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Αἱ Πάτριαι. — Ἡ τὸ α'. βραβεῖον ἐπὶ καλλιγραφίᾳ λαβοῦσα. — Οἱ Ἄγγλοι ἐν Καίρῳ. — Ἡ Νίκη τοῦ Παωρίου. — Ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλου. — Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ. — Τὸ Ὀλυμπιακὸν Μουσεῖον. — Ἐξ εἰκόνας τοῦ σατυρικοῦ ποιήματος.

ΑΙ ΠΑΤΡΑΙ.

(Μετά εικόνας, 8ρα σελ. 145.)

Ἡ πόλις τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἣ τρανώτατα καταφάνεται ἡ πρόδοσις ἢ φειλομένη εἰς τὸ πρακτικὸν καὶ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων εἶναι αἱ Πάτριαι, ὧν ἡ ἐμπορικὴ σημασία θάιναι ὁσημέραι αὐξανόμενη.

Αἱ Πάτριαι εἶναι πόλεις ἀρχαιοτάτη, μεγάλην πρὸ πάντων ἐξασκήσασα ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Ἀρχαίου συνέταγμα. Γνωστὸν εἶναι ἐκ τοῦ Πausaniου ὅτι ἐν Πάτραις ὑπῆρχεν ἀρχαῖος ναὸς τῆς Δήμητρος, παρὰ τὸν ὅποιον ἦτο πηγή χρησμοδότου.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἦτο ἡ πρωτεύουσα τοῦ δουκάτου τῆς Ἀχαΐας· κατόπι δὲ ἐπωλήθη εἰς τοὺς Βενετούς, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὴν ἐκτίθεισαν ἐν ἔτει 1463 οἱ Τούρκοι. Ἐπὶ Τουρκοκρατίας αἱ Πάτριαι ἐξέπεσον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὥστε ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος εἶχε καταστῆ ἀσημος καὶ πτωχὴ κοινότητα.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ.

(Μετά εικόνας, 8ρα σελ. 146.)

Ἡ περιφανὴς νίκη τῶν ἀγγλικῶν ὀπλων ἐν Τελ-ελ-Κεθίφ, ἀγγελθεῖσα διὰ τοῦ τηλεγράφου εἰς τὰ πέρας τῆς οἰκουμένης, καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἐκτελεσθεῖσα σὺλληψις τοῦ Ἀραβῆ, ταχὺ ἔθεσαν τέρας εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἐν Αἴγυπτῳ ἐκστρατείαν.

τὴν παραμονὴν ἐστὶ τῆς ἀποφασιστικῆς μάχης, συνδιαλεγόμενος πρὸς τὸν ἀνταποκριτὴν τῶν ἡμερησίων Νέων, ἐπεφράσθη ὡς ἑξῆς: "Ὁ Ἀραβὴς πρόβας νὰ ἦται ἄριστος στρατιώτης, ἐὰν δυνήθῃ νὰ μάς διαφύγῃ μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τὴν τύχη τοῦ θά ὀρισθῆ". Καὶ πράγματι τὴν ἐπιτοῦσαν συνακροῦντο ἡ μάχη, ἐν ἣ ὡς πομπόλυθ διαεργάγη καὶ ἡ δύναμις καὶ τὸ γόητρον τοῦ Αἰγυπτίου ἐπαναστάτου· ὀλίγα μόνον ὄραι ἤρκεσαν, ὅπως καταρρίψωσιν οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον ἐφάνητο, ἢ τοῦλάχιστον ἐφημιζέτο, ὡς στερεὸν καὶ ἀκλόνητον.

Ἡ περιφανὴς νίκη, ἦτις κατέπληξε πάντας, ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ταχύτητα καὶ τὴν μυστικότητα, μετ' ἧς προέβη ὁ Ἀγγλος στρατηλάτης. Ἐν νυκτὶ θαθεῖα διέταξε τὴν ἄσιν τοῦ στρατοπέδου, ἐν νυκτὶ ἐπληρώσας πρὸς τοὺς ἀμερίμνωσ καὶ νοθήρως κοιμημένους ἐχθρούς, καὶ μετὰ πρῶτας ἀκτίνας τῆς ἀναγεννωμένης ἡμέρας ἐπέτελλε ὀρμητικῶς κατ' αὐτοῦν.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἦτο ἡ πρωτεύουσα τοῦ δουκάτου τῆς Ἀχαΐας· κατόπι δὲ ἐπωλήθη εἰς τοὺς Βενετούς, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὴν ἐκτίθεισαν ἐν ἔτει 1463 οἱ Τούρκοι. Ἐπὶ Τουρκοκρατίας αἱ Πάτριαι ἐξέπεσον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὥστε ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος εἶχε καταστῆ ἀσημος καὶ πτωχὴ κοινότητα.

Ὅπως δὲ ποτε ἡ ἐκστρατεία τῶν Ἀγγλων ἐν Αἴγυπτῳ ἔλαβε τέλος καὶ οὐδὲν πλέον ὑπολείπεται ἢ ἡ εἰρήνευσις καὶ τακτοποίησις τῆς χώρας. Ἦδη μανθάνομεν τηλεγραφικῶς ὅτι ἐδύθη ἐξ Ἀγγλίας ἡ διαταγὴ πρὸς ἐπάνοδον μέρους τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι θὰ μένωσιν ἐπὶ τινα καιρὸν ἀγγλικά φρουρά, ὅπως διατηρήσωσιν τὴν τάξιν καὶ ἐκασφαλίσωσι θεόντως τὴν ἐξουσίαν τοῦ νομίμου ἡγεμόνος, τοῦ Κεθίφου.

Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστᾷ τὴν εἰσοδὸν τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν πόλιν τοῦ Καίρου, ἐνθα καὶ παρὰ τῶν Εὐρωπαίων καὶ παρὰ τῶν ἐγχωρίων αὐτῶν ἐγένοντο δεκτοὶ ὡς σωτήρες. Ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ ἐπιτελιστοῦ παρακολουθούμενος μεταβαίνει καὶ ὁ Κεθίφης κατ' αὐτὰς εἰς Κάϊρον, τὴν πρωτεύουσάν του, ἣν πρὸ τινῶν μηνῶν ἐγκατέλειπε σφεδρὸν ὡς φυγάς. Τώρα καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσι τῆς Αἴγυπτου θὰ ἐπανέλθῃ ἡ τάξις καὶ ἡ εὐφροσύνη καὶ ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἀναγεννωμένης ἀφθονίας τῶν φυσικῶν ἀντικειμένων ἐχθρούς, καὶ μετὰ πρῶτας ἀκτίνας τῆς ἀναγεννωμένης ἡμέρας ἐπέτελλε ὀρμητικῶς κατ' αὐτοῦν.

ΑΛΕΞΙΟΣ Ο ΚΟΜΝΗΝΟΣ.

(Συνέχεια.)

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Πλατεία ἐν Κωνσταντινουπόλει. Διάφοροι στεναὶ ὀδοὶ καταλήγουσιν εἰς τὴν πλατείαν. Πρὸς τὸ ἐν μέρος ἡ πλατεία εἶναι ἀνοικτὴ καὶ βλέπει πρὸς τὴν ἄστυκιν, τὸν Βοσπόρον ὄψθην.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Πολῖται συνηγμένοι ἐν τῇ πλατείᾳ συνδιαλέγονται. Ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εἰς Ἐκατόνταρχος τῶν Ἀθανάτων (τῶν συμπατριῶτων τοῦ ἀναστράτου). Εἰς τὸ βάθος διαβαίνει ἄρμαθι θραεῖ περιπόλις ἐκ πέντε Βαραγγιῶν, κρατοῦσαν ἐπὶ τοῦ ἄρου ὅπου πλέκουσιν, τὸ σύνθημα ὄπλων τῶν.

Α'. Πολίτης (πρὸς τὸν Ἐκατόνταρχον). Νὰ σοὺ ἐκφράσω, φίλε μου, δὲν δύναμαι πόσον ἢ θέα τῶν θαρβάρων τούτων, οὗς ὁ βασιλεὺς μας μισθωτὸν τοῦ ἔφερε. Καὶ με λυπεῖ καὶ με ταράττει. Ἄριστοι τοὺς τρόπους, ὑπεροπτικοὶ καὶ ἄριστοι με τοὺς πελέκεις των καὶ τὸν δερματίνον Μανδύαν τὰς ὁδοὺς μας διασχίζουσι, καὶ τόσον οἴησιν ἐδῶ ἀπέκτεσαν ὅς ἂν αὐτοὶ νὰ ἦσαν ἡμῶν ἄρχοντες. Τοῦ βασιλέως μας μεταχειρίζονται τὴν εὐνοίαν, καὶ μᾶλλον ὡς κατακτητὰ Παρὰ ὡς μισθωτὸ καὶ δοῦλο φέρονται. Πρὸς τί ὁ βασιλεὺς τοὺς προσεχάλασε δὲν ἔνοιῶ· δὲν ἔχει μῆπως τὴν φρουράν τῶν Ἀθανάτων, τῶν πιστῶν φυλάκων του, οἵτινες καὶ τὸν θρόνον του στηρίζουσι καὶ τὸ ἀσπὸν του προσφυλάτουν πρόσωπον;

Ἐκατόνταρχος. Ἰδὲ, τί θῆμα ἔχουν ἄτακτον, θαρβάρ· Ἀρχοὺδας θὰ τοὺς ἔλεγεσθε καλλίτερον Παρὰ ἀνθρώπους. Ἦλθον ἐκ τῆς χώρας των, ἢν πάρος διαρκῶς καλύπτει καὶ χιὼν, Νὰ θερμανθοῦν ὑπὸ τὸν καθαρὸν ἡμῶν καὶ ζωογόνον ἥλιον.

Α'. Πολίτης. Νὰ θερμανθοῦν, καὶ νὰ χορτάσουσιν, πρόσθε· ἐπειδὴ ἔχεις εἰς τὴν πατρίδα των δὲν εἶχον πρὸς τροφὴν ἢ ῥίξας μόνον καὶ καρπούς οὐδέποτε Ἀρχοῦντως ὀρμηζόμενας. — Καὶ οὗτοι μὲν

Πολλοὶ δὲν εἶναι εὐτυχῶς οἱ ἄριστοι, οἱ ἄλλοι πληρὸν οἱ ἔνοι, οἵτινες ἔχει Περὶ τὸ Σκουῦταρι συνεκέντηθον, Ἰππῶται τοῦ Σταυροῦ αὐτοκαλούμενοι, Ἐκείνοι εἶναι ἐπιπικνούμενοι ἐχθροὶ. Αὐτοὶ τοῦλάχιστον ὑπερταῖον ἀπλώσ καὶ τρώγουν· ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἦλθον, ἀπειλοῦν καὶ κλέπτουν, ὅτι πέσει εἰς τὰς χεῖράς των.

Ἐκατόνταρχος. Δίκαιον ἔχεις, φίλε· ἄκουσον, προχθές Τί περὶ τούτων εἰς τὸν αἰτωματικὸν Ἐπισκοπεῖς τὴν χώραν των τὴν θαρβάρων Μὰς εἶπεν· ἄκουσον ὀλίγον καὶ εἰπέ, Ἄν κλέπτας καὶ ληστὰς τοὺς ὀνομάζωμεν Ἄδικως. Συμμορίαι σχηματίζονται Ἐκ πέντε ἢ ἐκ δέκα σθεβαρῶν ἀνδρῶν, Οὐδὲν ἐγγόντων ἱερῶν καὶ ἄσιν· Καταλαμβάνουν θέσεις οὗτοι ὄψθην καὶ ἀπροσίτους εἰς τὰς κορυφὰς βουνῶν Ἡ καὶ εἰς ἄντρα σκοτεινὰ καὶ φάραγγας, Ἐκεῖ δὲ ἐνοπλοὶ παραμονεύουσι Κ' ὁσάκις ἔμποροι τινες φιλήσυχου Ἡ ταπεινοὶ προσκονητὰ διέρχονται, Αὐτοὶ οἱ ἡγεμόνες τῶν βουνῶν εὐθὺς Ὁς γύπες πῖπουν ἐπ' αὐτοῦν καὶ ἀστοί, Καὶ ὅτι φέρουν θιά τὸ ἀρπάξουσιν, Ἐάν δὲ καὶ τὴν ἐλαχίστην εὐροσιν Ἄντισταῖν ἀνηλεῶς φρονεοῦσι Τοὺς ληστευθέντας, κ' εἶτα ἀποσύρονται Πλήρεις λαφύρων εἰς τὰς μάρας τρώγλας των. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ φίλοι καὶ οἱ σύμμαχοι Τοῦ βασιλέως μας καλοῦνται· εἰς αὐτοὺς Περιποίησαι θαφίλους ἀπειλοῦσ Ὁ ἡγεμόν.

Β'. Πολίτης. Μοὶ εἶπον ὅτι ἄριστοι Ἐκ τῶν θαρβάρων τούτων κατασκήνωσαν εἰς Σκούταρι, καὶ ἀπ' ἐκεῖ δὲν ἔνοιουν Ν' ἀναχωρήσωσιν. Εἶναι γένεονεσ κακοὶ καὶ ὁ θεὸς νὰ μὰς φυλάττῃ ἀπ' αὐτούς!

Ἐκατόνταρχος. Ἄρχει ἐκεῖνον ἢ ἀναβῆς τὸ ὄψθην, Τὸ φοβερὸν των νὰ ἴδῃς στρατοπέδον· Αὐτοὶ κηρύττουσιν ὅτι ἦλθον με σκοπὸν τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ Ἀπὸ βεθλήους γείρας ν' ἀφαιρέσωσιν. Αὐτοὺς εἰν' ἄρα ὁ σκοπὸς των; Ἄπαγε! Ἄφ' οὗ μέχρι κοκκάλου καταλήστευσαν τοὺς ἱεροὺς των, ἦλθον κ' εἰς τὴν χώραν μας, Ὅπου τοὺς εἶπον ὅτι κρέμονται χρυσοὶ Ἀπὸ τῶν δένδρων οἱ καρποί, κ' οἱ ποταμοὶ Μέλι καὶ γάλα ῥέουν ἀντὶ ὕδατος. Δέ αὐτοὺς θεβαίως εἶναι ἢ Ἀνατολὴ Ἐπαγγελίας χώρα, κ' ἦλθον οἱ καλοὶ Καὶ εὐσεβεῖς ὀπλίται καὶ χριστιανοί, Σημεῖον ἐν χερσὶ κρατοῦντες ἱερὸν Κ' ἐν τῇ καρδίᾳ των ἀκέραιον ὄρμη Πρὸς λήστευσιν καὶ ἀρπαγὴν ἐγκλειόντες.

Α'. Πολίτης. Νομίζω ὅτι συντόως δὲν ἐπράξεν Ὁ βασιλεὺς, ἀφῆρας τὴν διάβασιν Διὰ τῆς χώρας ἐλευθέραν εἰς αὐτούς. Δὲν ἦτο μῆπως ἀνοικτὴ ἢ θάλασσα; Διὰ θαλάσσης εὐκόλα μετέβαινον εἰς Ἱερουσαλήμ. Τί ἤβελον ἐδῶ Νὰ μὰς παρενοχλήσωσιν; Τί κερδίζομεν Ἀπὸ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν ἐπίσκεψιν;

Β'. Πολίτης. Τοῦτο κερδίζομεν, ὅτι οἱ ἔμποροι Ὅλοι, καὶ κρεωπῶλαι καὶ ἄρτοποιοί, Ἀνοποφόρος δόξασι κατ' ἐργασίαν, Κ' ἂν δὲν τοῖς ὁώσης πρότερον τὰ χρήματα Δὲν ἔχουν οὕτε κρέας οὕτε ἄλλο τι. Καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ οἱ εὐγενεῖς αὐτοὶ

Σωτήρας τῆς θρησκείας ὅτι προμηθεύονται Οὐδὲ κἂν νὰ πληρώσωσιν καταδύγονται. Ἐκατόνταρχος. Ἡ τὸ πληρώσωσιν με πληγῶς καὶ ἀπειλάς. Β'. Πολίτης. Εἶθε νὰ μὰς ἐλευθερώσῃ ὁ θεὸς Ταχέως ἐκ τοιούτων ἐλευθερωτῶν!

ΣΚΗΝΗ Β'. Ὁ ναύκληρος Δημήτριος καὶ οἱ προηγούμενοι. Α'. Πολίτης. Ἰδοὺ ὁ ναύκληρός μας, ὁ Δημήτριος. Αὐτοὺς δὲ ἔλθῃ τῆς ἡμέρας ἦτο γέρας εἰς Σκούταρι, κ' ἐκεῖθεν εἰδῆσιν τινα Βεβαίως θὰ μὰς φέρῃ. — Αἶ, Δημήτριε, Τί νέα μὰς κομίζεις; Δημήτριος. Νέα θέλατε; Τί νὰ εἶπω; Δυστυχία πανταχοῦ Κ' ἀπελπία! Οἱ ἰππῶται τοῦ Σταυροῦ, οἵτινες ἐκεῖ κἄτω κατασκήνωσαν, Προστοιμάζουσιν κίνημα, ὡς φαίνεται. Ὅσα τῶν πλοίων μας ἦσαν εἰς Σκούταρι Διὰ τῆς βίας ὅλα τὰ κατέλαβον. Ν' ἀντισταθῶμεν ἠελλήρωμεν ἡμεῖς Καὶ πληρωμῆν τῶν πλοίων ἀπητήσαμεν. Εἰπόντες ὅτι μόνον πόρον τῆς ζωῆς Αὐτὰ τὰ πλοῖα ἔχομεν· ἀλλὰ αὐτοὶ Ἄντι χρημάτων δυνατὰ μὰς ἔδειραν Καὶ νὰ φρονεοῦσιν ὅλους μὰς ἠπειλήσαν. Ποτὲ ἠκούσθη τί τοιοῦτον; Λέγετε.

Β'. Πολίτης. Πολλὴ φοβόμαι, ὅτι ἔφερον αὐτοὶ Κατὰ τῆς πόλεως μας τώρα μελετοῦν. Τὰ πλοῦτῃ μας τὴν ὄρεσιν ἐκέντησαν Ἀνδρῶν ἀπέγνον καὶ ἀρπάγων, οἵτινες Τὰ ὅπλα των τὰ σιδηρὰ προτείοντες Θὰ μὰς τρυμώσωσιν κ' εἶτα θὰ μὰς σφάξωσιν.

Ἐκατόνταρχος. Ὡ! μὴ φοβεῖσθε· ἂν ἦν οὗτος ὁ σκοπὸς Αὐτῶν, θὰ λάβουν μῆθημα διδασκτικόν. Πέραν ἐκεῖ παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Τὰ δέκα πλοῖα βλέπετε τὰ μελανὰ; Ἦσαν φαίνοντ' ἀπ' ἐδῶ, εἰρηνικά· Πλὴν μέσα των ἐγκλειόντων ἐργαστήριον Ὀλόκληρον Ἡφίστου, καὶ τὸ φοβερὸν Ἐκεῖνον πῦρ, τ' ὅποιο οὕτε ἄνεμος Ὅστε τὸ ὕδωρ σβέννει. Ἀς προσέλθωσιν, Ἄν θέλωσιν, οἱ Ἀπίνοι, καὶ τὰ πλοῖα μας Θὰ τοὺς ὑποδεσθῶσι με χαριστικῶν Θερμῶν, ὅποιοι οὕτε ὄνειρεύονται. Ἐάν οἱ Εὐρωπαῖοι τέχνας ἔμαθον Πολλάς, κ' ἡμεῖς θεβαίως δὲν κοιμώμεθα.

Δημήτριος. Ἀς ἐξολοθρευθοῦν, κ' ἐγὼ τὸ πλοῖόν μου Τὸ χάνω εὐχαρίστως. Α'. Πολίτης. Αἶ! κυττάξεται! Δὲν εἰν' ἐκεῖ ὁ ἀστρολόγος, ὁ σοφός, Ὁ Ἀθηναῖος Κατανάγκης; Πολλοὶ. Βεβαία.

ΣΚΗΝΗ Γ'. Ὁ Κατανάγκης κενοφῶς καὶ ἄρμαθι θραεῖ ἐμφανίζεται εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς. Α'. Πολίτης. Πῶς θαίνει κενοφῶς καὶ σίνουος! Β'. Πολίτης. Ἀπορετῆς; Τὴν νύκτα ὄλην τ' ἄστρ' αὐτὸς παρατηρεῖ Καὶ τὴν ἡμέραν μόνον βλέπει πρὸς τὴν γῆν.

Ἐκατόνταρχος. Εἶναι ἀνὴρ σοφώτατος· τὰ μέλλοντα Γνωρίζει ὅλα. Λέγουσιν ὅτι εἶκοσι Καὶ πλέον ἔτη εἶχεν ἄλλοτε κλεισθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐντὸς πύργου, καὶ ἐκεῖ Ὅσα γνωρίζει ἔμαθε. Α'. Πολίτης. Παράδοξον Δὲν εἶναι· ὅς τὰς Ἀθήνας σῶζονται Πολλὰ βιβλία, ὅπου περιέχονται Αἱ ἐπιστήμαι ὅλαι, κ' ἐκεῖ βέβαια Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ γείνη τις σοφός.

Ἐκατόνταρχος. Πολλὴ κ' ὁ βασιλεὺς τὸν ὑπολήπτειται Καὶ τῷ παρέχει θαφίλους τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Β'. Πολίτης. Πλὴν ἐλανθασθῆ καὶ αὐτὸς ἐνίστε· Ἐρωτηθεῖς ποτὲ προσιπεν, ἐν ὄρητῃ Ἡμέρα ὅτι ὁ ἀποθάν' ὁ βασιλεὺς· Παρήλθεν ἡ ἡμέρα πλὴν ἡ ἀποφράς, Κ' ὁ βασιλεὺς μας ζῆ καὶ βασιλεύει. Ἐκατόνταρχος. Ναι,

Προσιπεν ὄντως βασιλεὺς θάνατον, Τὸ ἐνθυμούμαι· κ' ἀληθῶς ἀπέθανεν Ἐκείνην τὴν ἡμέραν μεγαλοπρεπῆς Τῶν ἀνακτόρων λέων. Καὶ ὁ λόγιος Ἄνθρ, θάνατον βασιλείας προσιπεν, Ἦναι ἄνακτος τῶν ζώων θάνατον, Τῶν ζώων μὴ δὲν εἰν' ὁ λέων βασιλεὺς;

Κατανάγκης (πλησιάζων πρὸς τοὺς συνηγμένους πολίτας). Τὰ ἄστρα λάμψιν ἀναδίδουσιν ἔκτακτον, Καὶ τὴν σελήνην ἀνατέλλουσαν ὄψθην Καλύπτει πέπλος· πύρρον τὸν οὐρανὸν Διασταυροῦσιν αἱ γραμμὰί, χαράττουσαι Μυστηριώδη γράμματα, καὶ ὁ ἄθρ Βαρύς, παπικνωμένος μὰς περικυκλοῖ. Ἐπικειμένον συμφορὸν ἀλάνθαστα Σημεῖα! — Ἡ ἐπάλλορος καὶ ἱερὰ Τοῦ Κωνσταντινοῦ πόλις πέπρωται σκηνῇ Δεινῶν συμβάντων κ' ἀπαίσια νὰ γένῃ! — Συνέλθετε εἰς ἐαυτούς, ὁ ἀνθρώποι, Καὶ δεηθῆτε τῷ Θεῷ! Καίροι κακοὶ Ἐπίκεινται!

Ἐκατόνταρχος. Ποτὲ, σοφὲ διδάσκαλε, Τοιούτους δὲν μὰς εἶπες λόγους σοβαροῦς.

Κατανάγκης. Διότι καὶ οὐδέποτε ἠγγέλλησαν Συμβάντα τόσον σοβαρὰ. — Τὴν νύκτα χθές, Ἐν ᾧ εἰς τῶν ἀστέρων ἀνεγίνωσκα Τὴν θύβλον, ῥίγος ἀίφνης με κατέλαβε Κ' αἱ τρίχες μου ὀρθώθησαν τῆς κεφαλῆς. Πίπτοντα εἶδον θρόνον· εἶδον ποταμοὺς Ἀμάτων ῥέοντας ἐν μέσῳ τῶν ὄδων. Ἄγριον εἶδον φάσμα ἀνορθούμενον Ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ προσέλεπον θλοσυρῶς Με τοὺς κενούς του ὀφθαλμούς. — Ὁ ἄνθρωποι, Συνέλθετε καὶ δεηθῆτε τῷ Θεῷ! Καίροι κακοὶ, καιροὶ θεινοὶ ἐπίκεινται!

Ἐκατόνταρχος. Δὲν μὰς τρομάζουσιν, Κατανάγκη, κίνδουνοι· Ἡμῶν ὁ ἔθνος εἶναι πλὴν διαρκῆς Ἐν μάχαις καὶ πολέμοις κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Κατανάγκης. Κατὰ κινδύνων, ἀνθρώπε, οὗς ἔνοιῶ, Ὅστε ὅσα ὄρατα ἰσχύουσιν Ὅσα ταχὰ βέλῃ. Εἶναι ἄφαντες Καὶ ἄφρωτοι, ὡς ὁ ἄθρ, καὶ δι' αὐτὸ Καὶ φοβερότεροι πολλὴ καθίστανται. — Αἱ πύρινα γράμματά, αἱ διασχίσασαι Τὴν νύκτα χθές τὸν θύβλον τὸν οὐρανόν, Φρικώδεις λέξεις ἐν αὐτῷ ἐγράφασιν.

Τὰς εἶδον, ναί! Καὶ ὄλας τὰς ἀνέγνωσα·
 Ἦσαν αἱ λέξεις, ἅς ὁ θεὸς Δάκτυλος
 Ἄνωθεν τῶν Σοδόμων ἐνεγράφε·
 Μικρὸν πρὶν ἢ ἐπέβη ἡ καταστροφή. —
 Συνέλθετε εἰς ἐαυτοὺς, ὦ ἄνθρωποι!
 (Ὁ Κατανάγκης ἀπέρχεται ἔθρῳ θραεῖ.)
 Α'. Πολίτης.

Ὁ Κατανάγκης εἶπε λόγους φοβερούς.]
 Ἀκόμη τρέμω ὄλος ἐκ τοῦ φόβου μου.
 ΣΚΗΝΗ Δ'.
 Εἰσέρχεται ὁ Λάσκαρις, παρακολουθούμενος ὑπὸ
 πολλῶν πολιτῶν.
 Λάσκαρις.
 Πολίται, τὰ ἐμάθετε; ἔ' ἀκούσατε;
 Ὅλοι.
 Τί τρέχει; Λέγε, Λάσκαρι.
 Λάσκαρις.

Κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ στογερὰ
 Συνομοσ' ἀνεκαλύφθη. Σήμερον
 Ἐπρόκειτο νὰ φρονεῖσθῇ ὁ βασιλεὺς
 Καθ' ἦν στιγμὴν ἐν τῇ ναφ' προσήχθητο.
 Οἱ συνομοῦντες δὲν ἀνεκαλύφθησαν
 Ἀκόμη ὄλοι· φαίνονται καὶ ἰσχυροὶ
 Καὶ ἀποφασισμένοι.

Ἐκατόνταρχος.
 Πότε, Λάσκαρι,
 Συνέβη τοῦτο; Λέγε, πὼς τὸ ἐμάθετε;
 Λάσκαρις.

Ἦτο ἡ ὥρα, ὅτε, ὡς τὸ σύνθησε,
 Ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν ναὸν κινήσεται
 Τὸν ἐν τοῖς ἀνακτόροις νὰ προσερχθῇ·
 Τὴν ἔξοδον αὐτοῦ ἐπιμένοντες
 Ἐν τῇ μεγάλῃ προθαλάμῳ· αἴφνης πλὴν
 Μᾶς λέγουσι, ὅτι σήμερον ὁ βασιλεὺς
 Εἰς τὸν ναὸν δὲν μεταβαίνει, ἐπειδὴ
 Ἐκεῖ τὸν περιμένει δολοφόνου χεῖρ.
 Μεγάλῃ σύγχυσι καὶ ταραχῇ εὐθὺς
 Ὁλόκληρον κατέλασε ἔ' ἀνακτορον·
 Ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ, ἀλλὰ οὐδεὶς
 Τὰ περαιτέρω ἔφησε. Τότε ἐγὼ
 Διαταγὴν λαμβάνω ὅσον τάχιστα
 Εἰς τὸ Πατριαρχεῖόν μου νὰ μεταβῶ
 Καὶ νὰ εἰπῶ τῷ Πατριάρχῃ πάραυτα
 Νὰ ἔλθῃ, ὅτι τὸν ζητεῖ ὁ βασιλεὺς·
 Συγχρόνως δὲ καὶ ὁ Πρωτοσπαθῆριος
 Δρομαῖος πρὸς τὸ Σκούταρι ἀπέρχεται,
 Γραφὴν ἐσφραγισμένην μὲ τὰ σύμβολα
 Τοῦ βασιλέως φέρων πρὸς τοὺς εὐγενεῖς
 Ἰππότες τοῦ Σαυρού. Τί λέγει ἡ γραφὴ
 Οὐδεὶς γνωρίζει· ὑποτίθεται κοινῶς
 Ὅτι τῶν Σαυροφρόνων τὴν βοήθειαν
 Ζητεῖ ὁ βασιλεὺς πρὸς ἀποσόβησιν
 Τοῦ ἀπειλητικοῦ κινδύνου. — Ἄλλ' ἐγὼ
 Πρέπει νὰ σπεύσω εἰς τοῦ Πατριάρχου μας.
 (Ἀπέρχεται.)

Β'. Πολίτης.
 Ἰδοὺ καὶ οἱ Λατῖνοι εἰς τὴν πόλιν μας!
 Τὸν Κατανάγκην λέγω τώρα καὶ ἐγὼ
 Προφήτην. (Ἀπέρχεται.)
 Ἐκατόνταρχος.
 Πρέπει νῦν εἰς τὸν στρατιῶνά μου
 Νὰ τρέξω. (Ἀπέρχεται.)

Α'. Πολίτης.
 Καταγίτες προμηθύνονται.
 (Ἀπέρχεται παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων πολιτῶν.)
 Δημήτριος
 (ὅστις ἔμεινε μόνος ἐπὶ τῆς σκηνῆς.)
 ὦ! δυστυχία! Δυστυχία! Ὁ θεὸς
 Ἀπὸ φρικώδεις τρικυμίας σώσας με
 Τσαμίς, φεῦ! πρὸς τί νὰ ζῆσω μ' ἄψυχα,
 Μάρτυς τοιαύτης νὰ γενῶ καταστροφῆς;
 Ὅπως πέφτωτα νὰ ὑποστῆθῃ θείαν,

Τοῦ Κωνσταντίνου πόλις τρισθλία οὐ!
 Τὰ θάσάνά σου φεῦ! δὲν ἐτελείωσαν!
 (Ἀπέρχεται σύννοος καὶ ἐν ἀθροίῳ.)
 (Τέλος τῆς γ'. πράξεως.)
 (Ἐπειτα συνέχεια.)

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ.
 (Μετὰ εἰκόνων, ἕκαστ. σελ. 152 καὶ 153.)

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ. — Ο ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΑ
 ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ. — Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΙΩΝΙΟΥ. —
 Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ.

Γνωστὸν εἶναι πόσῃ σημασίαν ἀπέδιδον οἱ
 ἀρχαῖοι Ἕλληνας εἰς τοῦ θεοῦ τὴν εὐξίαν
 καὶ ἀνάπτυξιν καὶ μετὰ πόσης ἐπιμελείας ἐκ
 παιδικῆς ἤδη ἡλικίας κατεγίνοντο εἰς σωματικὰς
 ἀσκήσεις, ἐννοοῦντες κάλλιστα ὅτι μόνον ὅταν
 τὸ σῶμα ἦναι ὑγιές καὶ εὐρωστον καὶ ὁ νοῦς
 δύναιτο ἀποτελεσματικῶς νὰ λειτουργῇ. Δὲν
 ὑπῆρχε πόλις ἐν Ἑλλάδι, ἐν ἣ νὰ μὴ τελώνται
 ἐορταί, καθ' ἅς ἐξοραζόμενοι ἀθληταὶ ἐπεδείκνυον
 τὴν περὶ τὴν πάλην, τὸν δρόμον, τὴν διακοβολίαν
 τέχνην τῶν δημοσίων πρὸς ἀλληλοὺς συναγωνι-
 ζόμενοι· αἱ ἐορταὶ μάστιχα αὐταὶ εἶγον καὶ
 θρησκευτικὴν σημασίαν, ἀφιερωμένοι οὖσα εἰς
 τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τῶν θεῶν. Τέσσαρες ἐκ
 τῶν ἐορτῶν τούτων ἦσαν αἱ προσεγγόρουσαι, αἱ-
 τῖνες δικαίως φησύνοντο νὰ ὀνομασθῶσιν ἐθνικαὶ
 ἑλληνικαὶ ἐορταί. Ἦσαν δὲ αὐταὶ τὰ Νέμεα,
 τελούμενα ἐν Νεμέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, τὰ Ἰσθμια,
 τελούμενα ἐν Κορινθῷ ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, τὰ Πύ-
 θια ἐν Δελφοῖς καὶ τὰ Ὀλυμπια ἐν Ὀλυμ-
 πῖᾳ. Ὁ κανονισμὸς, ἦ, ὡς λέγομεν σήμερον, τὸ
 πρόγραμμα τῶν ἐορτῶν τούτων δὲν διέφερον
 οὐσιωδῶς, ἐξαιρέσει μόνον κατὰ τὰ Πύθια, ἐν
 οἷς, ἀφιερωμένοι οὖσα τῷ Ἀπόλλωνι, τῷ θεῷ
 τῶν Μουσῶν, προκλήροντο τοῦ ἀγῶνος οἱ
 ποιηταὶ καὶ οἱ αἰοῖδοι.

Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων μεγάλων ἐθνικῶν
 ἐορτῶν ἡ σημαντικώτερα ἦσαν ἀνατιρόητως τὰ
 Ὀλυμπια, τὰ ἐν Ὀλυμπῖᾳ τῆς Ἠλίδος ἀνά
 πάσαν τετραετίαν τελούμενα. Πότε ἤρξατο τὸ
 πρῶτον τελουμένην ἡ ἐορτὴ αὕτη ἀόχλην· ἡ
 ἀρχὴ αὐτῆς γάνεται εἰς τὰ ἀκρότη τῶν μυθικῶν
 χρόνων. Ἡ σημασία τῆς ἔμφως καὶ ἡ μεγάλη
 αὐτῆς δόξα χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ'
 ἣν οἱ Σπαρτιάται ἀπέκτησαν τὴν ἐπὶ τῆς Πε-
 λοποννήσου ἡγεμονίαν. Ἦθη ἀπὸ τοῦ ἔτους
 776 πρ. Χρ. ἤρξαντο ἀναγράφονται δὲ ὀνόματα
 τῶν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι νικητῶν. Ἀπὸ
 τοῦ ἔτους δὲ τούτου ἄρχεται καὶ ἡ ἑλληνικὴ
 χρονολογία κατὰ Ὀλυμπιάδας, περιλαμβανούσας
 τὸ μεταῦ ἐκάστης κατὰ τετραετίαν τελουμένης
 ἐορτῆς χρονικὸν διάστημα. Τοῦτο ἀποδεικνύει
 τὴν μεγάλην σημασίαν, ἣν ἔδειξαν ἐν τῇ χώρᾳ
 οἱ ἀγῶνες οὗτοι. Ὁ ἐν Ὀλυμπῖᾳ νικητῆς δὲν
 ἐλάμβανε μὲν ὡς θραεῖον ἢ ἀπλοῦν στέφανον
 ἐκ τῶν κλώνων τῆς ἱερᾶς ἐλαίας, ἀλλ' ἡ δόξα
 αὐτοῦ ἐστὶν ὅσα φαινὴ ἀνά τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν,
 καὶ ὅταν ὁ νικητῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα
 τοῦ ἐγένετο δεκτός ὡς στρατηλάτης θαυροστεφῆς.
 Διοργανωταί, διευθυνταί, ἐπόπται καὶ κριταὶ ἐν
 τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι ἦσαν μόνον Ἠλείοι.
 Προσεγγίζοντες δὲ τοῦ χρόνου τῆς ἐορτῆς γενικὴ
 ἐπέβλητο εἰς τὴν χώραν εἰρήνη· αἱ ἐρίδες καὶ
 οἱ πόλεμοι κατέπαυσαν, καὶ αἱ πρὸς τὴν Ὀλυμ-
 πῖαν ἀγούσαι ὁδοὶ ἐκηρύσσοντο εἰς ἱερὰ καὶ
 ἀπαράβιαστοι. Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλ-
 λάδος ἐπέμνοντο προσεβουταί, οἷτινες ἀνέπτυσσον
 ὁσπινθῶντο περισσοτέραν μεγαλοπρέπειαν. Το-
 σαύτη δὲ ἦτο ἡ συρρὴ τῶν ἀνθρώπων κατὰ
 τὰς ἡμέρας τῶν ἐορτῶν, ὥστε οὕτε ἐν Ὀλυμπῖᾳ
 οὕτε ἐν τοῖς περιχώροις εὐρίσκοντο ἱκανὰ κατα-

λύματα. Παραπήγματα καὶ πρόχειροι καλύβαι
 ἀνεγείροντο, σκηναὶ ἐστήνοντο, ξενῶνες αὐτο-
 σκεδιάζοντο, ἔμποροι καὶ πωληταὶ προσήρχοντο
 φέροντες ποικίλας πραγματείας, ἅς ἐβέβητον πρὸς
 τῶν ἀφθαλιῶν τοῦ συρρέσαντος πλήθους. Καὶ
 ἡ πόλις αὕτη, ἡ διὰ μαγικῆς οὐτως εἰπεῖν
 βλάβου οἰκοδομηθεῖσα, διεύετο πάλιν μετὰ τὴν
 ἐορτὴν ὡς διὰ μαγικῆς βλάβου· καθότι οὐδενὶ
 ἐπατρέπετο νὰ κατοικῇ ἐν τῇ ἱερῇ χώρῳ, ἐξαι-
 ρέσει μόνον τῶν ἱερέων καὶ τῶν ὑπηρέτων καὶ
 φυλάκων τοῦ ναοῦ.

Ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἄλφειός, ὁ κυριώτερος τῶν
 ποταμῶν τῆς Ἀρκαδίας, προκύπτει ἐκ τῶν ὄρεων,
 ὅπως διὰ τῆς εὐφρόνου τῆς Ἠλίδος πεδιάδος
 εἰσβάλλῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἵστατο ὁ ναὸς τοῦ
 ὑψίστου τῶν θεῶν, τοῦ Διός. Εἰς ἀπόστασιν
 τινα ἀπὸ τῆς δεξιᾶς τοῦ ποταμοῦ ὄχθης ἐξετί-
 νετο περιτειχοποιημένον ἱερὸν ἄλσος, ἡ Ἄλτις,
 ὁ χώρος ὁ φηρμένος διὰ τοὺς ἀγῶνας, διὰ τοὺς
 ναοὺς, διὰ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν καὶ τὰ ἀνα-
 θήματα, διὰ τὰ θησαυροφυλάκια καὶ διὰ τὰ
 πολυπληθῆ ἀγάλματα καὶ μνημεῖα, δι' ὧν διατι-
 μῆτο ἡ μνήμη τῶν νικητῶν.

Ὁ ναὸς τοῦ Διός, τοῦ θεοῦ, εἰς οὗ τὴν τιμὴν
 ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ὑπερῆιξε πάν-
 των τῶν ἄλλων οἰκοδομημάτων καὶ κατὰ τὸ ὄψος
 καὶ κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν ἦτο δὲ ἔργον τοῦ
 Ἠλείου ἀρχιτέκτονος Λίδωνος. Ἐπερατώθη ἐν-
 τελῶς ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου
 καὶ διακοσμήθη παρὰ τοῦ μεγάλου Φειδίου καὶ
 τῶν ἐφαμιλλῶν αὐτοῦ μαθητῶν. Αὐτὸς ὁ Φει-
 δίας ἦτο ὁ κατασκευάσας τὸ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ
 ναοῦ κολοσσαῖον ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός,
 τὸ ἀριστοῦργημα τῆς τέχνης, τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ
 ἐλέφαντος. Εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος τοῦ-
 του ἐστέρνοντο οἱ νικηταί. Ὁ Πausanias περι-
 γράφων τὸ ἄγαλμα τοῦτο τοῦ Διός λέγει (ἐν
 Ἠλιακοῖς XI, i) "Καθέζεται μὲν δὴ ὁ θεὸς
 ἐν θρόνῳ χρυσοῦ πεποιημένος καὶ ἐλέφαντος·
 στέφανος δὲ ἐπίκειται οἱ τῇ κεφαλῇ μεμιμη-
 μένος ἐλαίας κλώνας. ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ φέρει
 Νίκην ἐξ ἐλέφαντος καὶ ταύτην καὶ χρυσοῦ,
 ταινίαν δὲ ἔχουσαν καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ στέ-
 φανον· τῇ δὲ ἀριστερᾷ τοῦ θεοῦ χεὶρὶ ἐνεσι
 ὀκλήτρον μεταλλοῖς τοῖς πᾶσι διηνησιαμένον·
 ὁ δὲ ὄρνις ὁ ἐπὶ τῷ στήθερῳ καθήμενός ἐστιν
 ὁ ἀετός, χρυσοῦ δὲ καὶ τὰ ὑποδήματα τῷ θεῷ
 καὶ ἱμάτιον ὡσαύτως ἐστί. τῷ δὲ ἱματίῳ ζῳδία
 τε καὶ τῶν ἀνθῶν τὰ κρίνα ἐστὶν ἐμπεποιη-
 μένα. Ὁ δὲ θρόνος ποικίλος μὲν χρυσοῦ καὶ
 λίθοις, ποικίλος δὲ καὶ δέφνῳ τε καὶ ἐλέφαντι
 ἐστί· καὶ ζῳὰ τε ἐπ' αὐτοῦ γραφῆ μεμιμημένα
 καὶ ἀγάλματά ἐστιν εἰργασμένα. Νίκαι μὲν
 ὀθ' ἑσσαρες, χορευουσῶν παρεχόμεναι σχήμα,
 κατὰ ἕκαστον τοῦ θρόνου τὸν πόδα, δύο δὲ
 εἰσὶν ἄλλαι πρὸς ἐκάστου περὶ τοῦ ποδῶν
 ποδῶν δὲ ἐκατέρῳ τῶν ἐμπροσθεν παίδες τε
 ἐπίκεινται ἠθραῖον ὑπὸ σφίγγων ἠρπασμένοι,
 καὶ ὑπὸ τὰς σφίγγας Νιόβης τοὺς παῖδας
 Ἀπόλλων κατατοξεύουσι καὶ Ἀρτεμις." Με-
 τεφόρομεν ἐνταῦθα τὴν περικοπὴν ταύτην ἐκ τοῦ
 Pausanias, τοῦ συνήθως συντομωτάτου εἰς τὰς
 περιγραφάς, ὅπως ὁδῶσιν μίαν ἰδέαν τῆς με-
 γαλοπρέπειας τοῦ ἀγάλματος.

Κάτωθεν τῆς Ἄλτιος ἔκειτο τὸ Στάδιον,
 600 ποδῶν μήκος ἔχον, ὅπου ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶ-
 νες· ἀμφιθεατρικῶς ὑψοῦντο τὰ θρονία καὶ κα-
 θέματα διὰ τοὺς θεατάς. Ὀλίγον ἀποτέρω
 εὐρίσκοντο τὸ Ἰπποδρόμιον, ἔθρα ἐγίνοντο οἱ
 ἀγῶνες τοῦ δρόμου τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀμαζῶν,
 ἀγῶνες, εἰς οὓς συνήθως μόνον οἱ εὐπορώτεροι
 τῶν πολιτῶν ἐλάμβανον μέρος. Πέντε ὄλας
 ἡμέρας διήρουν αἱ ἐορταί· τὴν ἑσπέραν ἐκάστης
 ἡμέρας ἀπενέμοντο τὰ θραεῖα, ἐστέρνοντο δη-
 οὶ νικηταί, καὶ καθ' ἕλην τὴν νύκτα ἐξηκολούθουν

τὰ συμπόσια καὶ αἱ διασκεδάσεις εἰς
 τιμὴν αὐτῶν. Ποιηταὶ ἐξομῶντες τὰς νίκας,
 καὶ εὐτυχῆς ἐκεῖνος ὁ νικητῆς, οὗ τὴν
 νίκην συγκατατίθετο νὰ ἐξυμνήσῃ ὁ Πίν-
 θαρος. Ὁ τρίτος νικητῆς εἶχε τὸ δικαίωμα
 νὰ στήσῃ τὸν ἀνδριάντα του ἐντὸς τῆς
 Ἄλτιος καὶ οὗτο χιλιάδας θαμητῶν ἀν-
 δριάντων ἐπαυροῦθησαν ἐν τῇ ἱερῇ ἐκείνῳ
 ἄλσει.

Περὶ τῶν εἶναι ὅτι οἱ Ὀλυμπιακοὶ
 ἀγῶνες διετηρήθησαν ἐν Ἑλλάδι πλείονα
 χρόνον ἢ ἡ ἐλευθερία. Διότι καὶ ἐπὶ
 Ῥωμαίων ἐτελοῦντο οὗτοι, μέχρις οὗ ἐλ-
 θὼν ὁ Χριστιανισμὸς θέσσε τέλος εἰς αὐ-
 τοὺς. Τοῦτο ἐγένετο ἐν ἔτει 394 μετὰ Χρ.,
 ὅτε ἐτελέσθησαν τὸ τελευταῖον τὰ Ὀλυμ-
 πια. Ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης
 καὶ τὸ ἱερὸν ἄλσος καὶ ὁ ναὸς εἶχον λη-
 στευθῆ πολλῶν κοσμημάτων. Τὸ κολοσ-
 σαῖον ἄγαλμα τοῦ Διός μετακομίσθη εἰς
 Κωνσταντινούπολιν. Ὁ δὲ ναὸς ἵστατο
 ἀκόμη ἔως ὅτου χεῖρες θαρράων ἐπυρ-
 πόλησαν αὐτὸν καὶ θεινὸς σεισμὸς ἀπε-
 τελείωσε τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς.

Ἐτέλος δὲ καὶ ὁ Ἄλφειός διαρρήξας
 τοὺς παραμυθιότας φράγας τοῦ κατακάλυψε τὰ
 κατακεῖμενα ἐρείπια διὰ παγεῖας στρώσεως ἰλύος
 καὶ ἄμμου. Οὕτως ἐπὶ ἑκατοστατηρίδας ὄλας

Η ΛΑΒΩΤΣΑ ΤΟ Α. ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ.

τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα λείψανα τῆς ἀρχαιότητος
 ἔμειναν κερκρυμμένα ἐν τῇ γῇ. Ἐσγάτας μόνον τῇ
 πρωτοβουλίᾳ τοῦ διαπρεποῦς φιλέλληνος Ἐρνέστου

Κουρτίου ἡ Γερμανικὴ κυβέρνησις ἐπεχει-
 ρησαν ἀνασκαφὰς πολυδαπάνους ἐν Ὀλυμ-
 πῖᾳ, δι' ὧν πολλὰ τῶν ἀριστοτεχνικῶν
 ἔργων εἰς φῶς. Διακρίνονται δὲ μετὰ
 τῶν ἀνασκαφέντων τὸ ἄγαλμα τῆς Νί-
 κης, ἔργον τοῦ Παυονίου, καὶ ὁ Ἐρμῆς,
 ἔργον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αὐτοῦ τοῦ
 Πραξιτέλους. Τῶν δύο τούτων εὐρημάτων
 δημοσιεύομεν σήμερον τὰς εἰκόνας.

Τοιοῦτους ἔχοντες πολυτίμους ἐν Ἑλ-
 λάδι ἀρχαίους θησαυροὺς, διὰ τοὺς ὁποί-
 οους ἰσχυρὰ καὶ μεγάλα κράτη μᾶς ζη-
 λούσαι, δεκνόμεναι ἀνασθηρῶν καὶ πράτ-
 τομεν σχεδὸν ἐγγλῆμα μὴ φροντίζοντες
 περὶ τῆς διασώσεως καὶ καταστάσεως αὐτῶν.
 Θέλονται καὶ ἡμεῖς μὲ τὰς ἀθηνεῖς
 ἡμῶν δυνάμεις νὰ ὑψώσωμεν φωνὴν ὑπὲρ
 τῶν ἀνεκτιμῆτων τούτων λειψάνων τῆς ἀρ-
 χαϊότητος, προθύμως παραθέτομεν ἐν-
 ταῦθα τὴν εἰκόνα τοῦ ἐν Ὀλυμπῖᾳ ἀρ-
 πάνῃ τοῦ φιλογενοῦς Κ^ω Α. Συγγροῦ
 ἐγερθησομένου Μουσείου κατὰ σχέδιον
 ἀποσταλῆν ἡμῖν εὐμανῶς ἐκ Πύργου παρὰ
 τοῦ ἀξιότιμου Κυρίου Ι. Ε. Κρεστε-
 νίτου, καθὼς καὶ τὸ κάτωθι σύντομον
 ἄρθρον, ἐν τῷ ὁποίῳ πάνω δικαίως ὁ φιλό-
 πατρις οὗτος ἀνὴρ μέμφεται τῆς ἀκηθείας τῶν
 κυβερνήτων ἡμᾶς καὶ εὐχεται ὑπὲρ τῆς τα-

ΟΙ ΑΓΓΑΟΙ ΕΝ ΚΑΙΡῶ.

χρείας ανεγέρσεως του εν Όλυμπία αρχαιολογικού Μουσείου.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
(βασιάνη Α. Συγγρός).

Ἀναλαβούσης τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως τὰς ἐν Όλυμπία ἀνακαφάς, ἐξωρόθησαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐκεῖνου χώρου οὐχὶ μόνον ἀρχαῖα καὶ καλλιτεχνικά οἰκοδομήματα, ἀλλὰ καὶ ἀγάλματα ὀψίτης τέχνης καὶ ἐπιγραφὰς ἐνδιαφέρουσας τὴν ἐπιστήμην. Τὸ ἀγαλμα τῆς Νίκης τοῦ Παιωνίου καὶ ἰδίᾳ ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους ἰκανοποίησαν καὶ τὰς δαπάνας ἀμφοτέρων τῶν κυβερνήσεων καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐπιτηρησάντων καὶ κοπιούσαντων κατὰ τὰς ἀνακαφάς ἀρχαιολόγων. Ὁ πόλις Κούρτιος, πρὸς δὲ ἀποκλειστικῶς ἴσως ἀφείλεται ἡ πρωτοβουλία τῆς ἐκταφῆς τῶν ἀριστοτεχνικῶν τῆς Όλυμπίας, διεδόξατο καὶ προφορικῶς ἐνταῦθα καὶ δι' ἐπιστολῶν δημοσιευθεισῶν, φρονῶν, εἰς τὰ φιλολογικὰ περιοδικὰ τῆς Γερμανίας, ὅτι ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους εἶναι τὸ ἐντελέστερον καὶ καλλιτεχνικώτερον ἔργον ἐκ τῶν μέχρι σήμερον σωζομένων καὶ ἀνευρεθέντων. Καὶ ὄντως! Ὁ Πραξιτέλης εἰς τὸ ἀγαλμα τοῦτο μόνον ψυχῆν δὲν ἡδηγήθη νὰ ἐμφυσηθῇ.

Ἐν τοῦτοις μέχρι τῆς ὥρας, καὶ ἦν χαράσσον τὰς γραμμὰς ταύτας, τὰ λαμπρὰ εὐρήματα εὐρίσκοντα ἐπριμμένα φύρτην μίθῃν ἐν ἀθλίαις καὶ πενιχροῖς ἐπιπέτοις παραπήγμασι ἐκτεθειμένα εἰς ἀπίρους κινδύνους, φοβερότερους ἴσως ἐκείνων, οὓς διήλθον κατὰ τὰ πρῶτα φανατικὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἔτη. Τότε ἡ καλῆ φύσις, ὡς φιλόσοφος μεριμνῶσα μήτηρ, περιτόλιζε πᾶν ὅ,τι ἐπρόφρασε καὶ διὰ χρωμάτων κατακάλυψε τὰ ἔργα τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους ὅπως ζήσονται μέχρις ἡμῶν. Ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπιπέτοις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως παραπήγμασι καὶ ἡ σῴτειρα φύσις ἀποθνήσκει καὶ ἀπείργεται· μὴ καταβληθεῖς δὲ σπουδῆς τινος εἶναι ζήτημα, ἐὰν ὁ χρόνος, τὸ πῦρ ἴσως, ἢ καὶ ἡ κατάπτωσις αὐτῆ τῶν ἀθλίων παραπηγμάτων δὲν μετατρέψουν εἰς συντρίμματα τὰς μετόπισθεν τοῦ μεγάλου ναοῦ ἐσκαπασμένας ἦδη εἰς τὰ χρώματα ὡς οἰκοδομησῶν ὄλη, ἢ τοῦ Πραξιτέλους τὸν Ἑρμῆν, σφιγκτικὰ προσδεσμένον διὰ σχοινοῦ ἐπὶ ἐύλου τινος ὡς τὸν Λύκον καὶ τὸν Νταβέλην. —

Ὁ μεγαλόδοτος κ. Α. Συγγρός ἀποβλέψας εἰς τὸς πραγματικὰς τούτους κινδύνους καὶ βελήσας ἐπιζήλωις νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομα του πρὸς τὰ ἱστορικά ταῦτα μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος πλουσίως καὶ γενναίως δίδωσαν ὑπὲρ ἀνεγέρσεως εὐπροσδοκῶν ἐν Όλυμπία Μουσείου διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν καταθεθείσας ἦδη καὶ εἰς τὴν διάθεσιν εὐρισκομένων τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Τὸ φωτογραφικὸν σχέδιον εἶναι τὸ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χαραχθὲν ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ κ. Τσίλλερ.

Ἐν ᾧ δὲ καὶ τὸ σχέδιον ἐνεκρίθη καὶ τὰ τῆς δαπάνης ἀπαιτούμενα χρήματα εἶναι ἔτοιμα, ἢ Ἑλλ. Κυβέρνησις καὶ ἡ τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐπιτροπὴ οὐδέμιαν λαμβάνουσι πρόνοιαν πρὸς ταχίαν τοῦ ἔργου ἐκτέλεσιν. Διὰ τὴν μὲν Ἐπιτροπὴ τῶν ἀρχαιοτήτων, κατὰ τὴν κρίσιν μου, κατ' ὄνομα μόνον ὑπάρχει, ὡς πολλὰ παρ' ἡμῶν ἐπιτροπαί, ἢ δὲ Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως εἶνε ἄλλα σπουδαιότερα καὶ οὐσιωδέστερα ἔργα, τὸν διορισμὸν καὶ προβιβασμὸν τῶν δικαστικῶν καὶ τῶν τακτοποιῶν τῶν ἀπειρῶν τῆς πολυμελοῦς κλειστήρας ἰσοφροσύνης, εἰς τὰ ὅποια ἀνευδύτως ἀσφαλτεῖται.

Εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ ἀνεγερθῇ ὅσον τάχιστα τὸ ἐν Όλυμπία ἀρχαιολογικὸν Μοσεῖον, καθόσον ἐκτός του ὅτι ὁ κίνδυνος διὰ τὰς ἀρχαιοτήτας,

ὡς ἔχουν σήμερον, εἶναι προφανές, ἀλλὰ καὶ διότι γινόμεθα κατ' ἐκάστην ἡμερᾶν εἰς τὰ ὄμματά τῶν πολλῶν ἐπισκεπτῶν τῶν ἀρχαιοτήτων, ἀπὸ παντὸς σημείου τοῦ ὄριζοντος συνερχομένων καὶ γινόμενων μαρτύρων τῆς ἀκηδείας καὶ τῆς ἐλευσινότητος μας.

Ἐν Πόρτῃ, μηνί Αὐγούστου 1882.

Ι. Ε. Κρεσσεντίτης.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ.

Τέλος ἦλθε στιγμή οὐρανία ἐν ἐξάλλῃ χαρᾷ τοῦ νοῦ, μ' ἐγκατέλειπε ἡ μὴν πικρία, τῆς ζωῆς μου ὁ μόνος ἐχθρός.

Κακὸς δαίμων δὲ ἐμὲ Αὐτῆ ἦτον, Ἐριννὸς καὶ δαιμόνων ὄρη, αἰμοδύρον τοῦ δάσους θηρίων ποῦ ἐκάλυπ' ἀνθρώπου μορφῇ.

Ἐν ᾧ ἐνδοῦρ' ἡ ψέυρα τὸ ὄμμα εἶχε, φίλημα κρῶν, πλαστὸν 'ς τὸ θερμὸν μου ἀπέθετε στόμα ἀπ' ἀγάπης ἀκόμα μεσόν!

Τέλος θλιπέω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, κελαδοῦν καὶ γὰρ μὲ τὰ πουλιὰ, ἔχ' ὁ ὄπνος ἀκόμῃ μιά θέση 'ς τὴν θερμῆ μου γὰρ μὲ ἀγκαλιά.

Τῆς οὐλῆνης τὸ φῶς μὲ φαιδρῶνει τοῦ ζεφύρου μὲ θέγγ' ἡ πνοή· τῶν βράκων ἀκούω τὸν φλοίσθον, καὶ μοῖ εἶναι χαρὰ ἡ ζωή.

Εἰς τὰς φλέβας τὸ αἶμα κινεῖται καὶ ἡ καρδία μου πάλλει φαιδρά, μ' ἐγκατέλειπε ὁ Ἐριάλτης! ἔχω θῆμα! δὲν εἶμαι οὐκί!

Δυσπιστεῖτε, νέοι, ὀσάκις κελαδοῦντα ἀκούτε πετνὰ. Κελαδοῦντα πολλὰς ὕβριζον· ὅσα λέγοντα δὲν εἶν' ὄλ' ἀγνά.

Κί' ὅσοι λεύθερα εἰσθε πουλᾶκια μὴν ἐμβήτε ποτὲ στὸ κλουβί. Προτιμᾶτε τὴν πεινὰν, τὸ ψῶχος κ' ἔνα πράσινο δένδρου κλάδι.

Ν. Διβάριε.

Τῆς ΕΛΕΝΗΣ.

Ὅταν ὁ μαῦρος ὁ Βορείας μιά ἡμέρα θὰ φουσηθῇ γιὰ νὰ μὲ πᾶρῃ ἀσπλαχνα 'ς τὰ ξένα νὰ μ' ἀφήσῃ, Δὲν θέλω τότε 'ς τὸ χαρτὶ νὰ ἔχω τὴν θωριά σου. Καὶ νὰ θωρῶ 'ς τὴν ξενιτειὰ τὴν ἀψυχῆ οὐκί σου.

Ἐγὼ ἐκεῖ ποῦ θὰ βρεθῶ 'ς τὰ μακρὰ 'ς τὰ ξένα Μονάχος κ' ἔρημος ἐκεῖ, μὲ μάτια θοορωμένα 'Σ τὸν οὐρανὸν, 'ς τὴν θάλασσα, 'ς τὴ γῆ τὴν μυρωμένη Ἐγὼ ἐκεῖ θὲ νὰ θωρῶ τὴν ὄψιν σου, Ἐλένη.

Ἄμα γυρισ' ὀλόγυρα 'ς τὴν ἔμμορφη τὴ φύσιν Κ' ἡ ζωντανὴ σου ἡ θωριά 'ς τὸ νοῦ μου θὰ γυρίσῃ.

Ὅταν τὸ χάραγμα 'ς τὴ γῆ σιγὰ σιγὰ θ' ἀρχίξῃ καὶ 'ς ἀστὴρ ἀκόμῃ τῆς ἀγῆς γλυκὴ θὰ λαμυρίξῃ, Τότε τ' ἀγδῶνι 'ς τὸ κλαδί τὸ λάλημα θ' ἀρχίσῃ. Καὶ τὴ γλυκεία σου τὴ λαλιὰ ἐμένα θὰ θυμίσῃ.

Κί' ὅταν ἡ ἀσπρη καταγνὰ ἐκ δρόσου θὰ σκορπίσῃ καὶ ἡ αὐτῆ τὸν οὐρανὸν γλυκὰ θὲ νὰ βροίσῃ, Ὁ νοῦς μου τότε φερτωδὲς εὐδὸς θὲ νὰ πηγαίνῃ 'Σ τὰ δροσερὰ σου μάγουλα, 'ς τὸ χροιά μου, Ἐλένη.

Κί' ὅταν ὁ ὀλίγο θὲ νὰ ἐγγὺ ζωῆ γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ τῆς ἡμέρας τὸ περῆφανον καὶ μοναχὸ ἀστέρι, Κί' ὅταν μὲ πόθο θὲ νὰ τὸ ὄλο τὴν ἔσπερον θωριά σου καὶ ταῖς ἀκτίνες ποῦ σκορποῦν τὰ λῶξανθα μαλλιά σου.

Κί' ὅταν θ' ἀφήσῃ πᾶ τὴ γῆ ὁ ἥλιος μας τὸ θρόνον καὶ θὰ χυθῆ σιγὰ σιγὰ 'ς ἀστρόφραγγο σκοτάδι, Κί' ὅταν 'ς τὸ ὄλο τὸ οὐρανὸν θὰ δειγνῇ μὲ καμάρι τῆν ἄστροπαλὴν του ἔμμορφα 'ς ὀλόκληρον φεγγάρι.

Τότε, Ἐλένη, θὰ πετῶ 'ς τῆς νόχτας τὴν ἀγκάλη καὶ θὰ ζητῶ τὴ μοναξιά κοντὰ σὲ περιγιάλι Νῶχου ὕψηλὰ τὸν οὐρανὸν, τὴ θάλασσα ἐμπρὸς μου Κί' ἀμέσως πάλι νὰ πετᾷ 'ς ἐσὲν ὁ λογισμὸς μου.

'Σ τῆς θάλασσας τὰ κύματα τὰ οὐρανοθαμμένα θὲ νὰ θωρῶ τὰ μάτια σου τὰ γαλιανοπλασμένα, Κ' ἐκεῖ 'ς τὰ στέρια τὰ οὐρανοῦ — 'ς ἀστέρι τῆς θωριάς σου

Μὲ ταῖς θερμαῖς κί' ὀλόφωταις ἀκτίνες τῆς ματιᾶς σου.

Κί' ὅταν σὲ κήπους θὲ νὰ 'δῶ τὰ λουλοῦδ' ἀνθισμένα Ταῖς πασχαλιαῖς ταῖς κάτασπραῖς τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα,

Τότε μὲ λύπη θὲ νὰ πῶ μὲ μάτια θαυρομένα· Ἐγὼ λουλοῦδ' ἀπῆνηρα παιὸ ἔμμορφ' ἀπ' ἐκεῖνα,

Ἐνα λουλοῦδ' ὄλο ὄμοσι καὶ μωροδιαίε νὰ βραίνῃ Κ' ἦταν λουλοῦδι ζωντανὸ — τὸ ἔλεγαν· ΕΛΕΝΗ.

Ὅταν θάρρῃ τὸ ἄγαρο καὶ ἀσπλαχνο ἀγέρι Κί' ὅταν βρεθῶ ὁ δούτοχος 'ς τῆς ξενιτειᾶς τὰ μέρη, Θὰ ἦν' ἐκεῖ, Ἐλένη μου, 'ς τὴν ἐρημίᾳ 'ς τὰ ξένα Χαρὰ γιὰ μὲν ἀνέλπιστη παρηγορία γιὰ μὲνα Π' ἄμα γυρισ' ὀλόγυρα 'ς τὴν ἔμμορφη τὴ φύσιν Κ' ἡ ζωντανὴ σου ἡ θωριά 'ς τὸ νοῦ μου θὰ γυρίσῃ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ Ἰούλιον 1882.

Ο ΕΠΙ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΕΝ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΝ.

(Μετά εἰκόνας, ὄρα σελ. 149.)

Πεισιθώτες ὅτι οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἐσπερου θέλουσιν ἐνδιαφερέσθαι νὰ μάθωσι τινὰ τοῦ πρωτοφανοῦς ἐπὶ καλλοῆς διαγωνισμοῦ, τοῦ ἐσχάτου ἐν Βουδαπέστῃ, τῆ πρωτοεσοῦσῃ τῆς Ὁγγαρίας τελεσθέντος, δημοσιεύομεν σήμερον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς νεάνιδος Κορνηλιάς SZEKELY, εἰς ἣν παρὰ τῶν κριτῶν ἀπενεμήθη τὸν πρῶτον θραβεῖον. Ἡ συρροὴ τῶν συναγωνισθεισῶν κυριῶν ἦτο μεγάλη, 150 δὲ μόνον ἦσαν αἱ ἐκλεκταί, αἱ γενόμεναι δεκταί εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀνηκόν δὲ αὐταὶ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Ἐν μεγάλῃ αἰθούσῃ παρὰ τράπεζαν εὐρεῖαν ἐκάθηγον οἱ κριταί· ἐκάστη δὲ κυρία προσήρχετο, ἔλεγε τὸ ὄνομα τῆς καὶ ἴστατο ἐνώπιον τῶν κριτῶν, οἵτινες μετὰ προσοχῆς τὴν παρετήρουν. Κατόπιν ἐγένετο καὶ δευτέρα παρέλασις καὶ τέλος παρετάθησαν ὅλαι ἐν μᾶζ γραμμῇ. Ἐκ τῶν 150 κυριῶν ἐξελέγησαν 10, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο νὰ ἀνακηρυχθῇ ἡ ὠραιότερη. Ὡς τοιαυτῆ δὲ ἀνηγορεύθη δεκαεξέτις νεάνις, ἡ Κορνηλιά SZEKELY, θυγάτηρ ὑπαλλήλου τινός τῆς οὐγγρικῆς κυβέρνησεως. Καὶ εἰλικρινῶς μὲν εἶπαὶ ἡ καλλονὴ αὐτῆς δὲν εἶναι τοσοῦτον ἐξαισία, ὅσον ἡ νεανικὴ αὐτῆς χάρις, ἣτις καὶ κυρίως ἐλλυξος τοῦς κριτάς. Τὸ δέρμα αὐτῆς εἶναι λευκὸν καὶ διαφανές, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μέλανες καὶ ζωηροί, τὸ στόμα τῆς μικρὸν καὶ ἡ κόμη τῆς πλουσία καὶ θαθέως καστανοχροῦ χρώματος· ἡ συμπετρία δὲ τῶν χαρακτηρισ-

τικῶν τοῦ προσώπου δὲν εἶναι κανονικὴ· ἀλλ' αἱ ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κάλλους τῆς καταπίπτουσιν ἀπάναντι τῆς φυσικῆς χάριτος καὶ τῆς λάμψεως τῆς νεότητός τῆς. Ὅστω τοῦλάχιστον παριστάσιν αὐτῆν αἱ ἐφημερίδες τῆς Βουδαπέστης.

Τὸ θραβεῖον, τὸ ὅποσον ἔλαβεν ἡ ὠραία Κορνηλιά, συνίστατο εἰς πολὺτιμον χρυσοῦν ψέλιον, ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὁποίου εἶναι ῥόδον ἐξ ἀδαμάντων. Τὸ ψέλιον ἔχει τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν· "Τῆ νικητρία ἐν τῷ μεγάλῳ διεσθεῖ ἐπὶ καλλονῇ διαγωνισμῷ ἐν Βουδαπέστῃ τῇ 20 Αὐγούστου 1882." Καὶ τὸ δεύτερον θραβεῖον ἦτο πολὺτιμον, ψέλιον ἀδαμαντοκόλλητον, ὅπερ ἀπενεμήθη εἰς Ὁγγαρία νεάνιδα ξανθόκομον.

Ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, ἡ ἐπιτροπὴ συνίστατο μόνον ἐξ ἀνδρῶν, νομίζομεν ὅτι δὲν ἐφάνη τόσοσ ὀσκαλος εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὠραιότερας. Πόσον αὐστηροτέρα θὰ ἦτο ἡ κρίσις, ἐὰν ἡ ἐπιτροπὴ συνίστατο ἐκ κυριῶν, αἵτινες τὰ πάντα θὰ ἐλάμβανον καλλίτερον ὑπ' ὄψιν χωρὶς τὰ προκαταλήφθῶσιν ἐκ τῆς πρώτης ὄψεως! Νῦν ὅμως ὑπολείπεται νὰ ἴδωμεν καὶ διαγωνίσματα περὶ τοῦ ἀνδρικοῦ κάλλους. Ἀδελφον τότε, ἐὰν ἡ ἐκ κυριῶν ἐπιτροπὴ θέλει εἰσθαῖ ἐπίσης αὐστηρὸς κριτής.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑΣ.

Suicidium. Ὅστωσ ὀνόμασαν ὁ ἡγούμενος DESFONTAINES τὴν πράξιν ἀνθρώπου, ὅστις φρονεῖται ἀδιάφορον διὰ τίνος τρόπου ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν, ἢ ἐκτίθειται ἐκουσίως καὶ ἐσκαμμένως πρὸς κατατροφὴν τῆς ζωῆς του. Κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦτον δὲν εἶναι αὐτοχειρία οὐτὲ ἐκείνοι, οἵτινες φρονεῖνται ἐξ ἀπροσεξίας πίπτουτες ἐξ ὕψηλῳ τινος μέρους ἢ εἰς θάλαθρον βαθὺ ἢ εἰς τὸν ποταμὸν· διότι εἰς ταύτας καὶ τὰς παρομοίας περιπτώσεις ὁ θάνατος δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἰδίης θελήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς συμβάντος τινος τυχαίου, ἐξ ἀπροσεξίας ἢ καὶ ἀπροσεξίας· οὐτὲ ἐκείνοι, ὅσοι δηλητηριάζονται διὰ φαρμάκων, τῶν ὁποίων ἡγνόνον τὴν θανατηφόρον ἐνέργειαν· οὐδὲ οἱ εὐγενεῖς καὶ ἐνάρατοι ἄνδρες, ὅσοι ἐκουσίως καὶ ἐν γνώσει ῥίπτουσι εἰς προφανῆ κίνδυνον οὐχὶ ἀπὸ ἀγῆριαν τῆς ζωῆς ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος των, διὰ νὰ μὴ φανῶσι προδῶται ἢ ἐπίορκοι, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ διὰ ὑψηλῆν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν πατρίδα, οἷον ὁ Σωκράτης, ὁ Κόδρος, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὄλοι ὅσοι ἐγένοντο μάρτυρες ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ὧν τὰ ὄνόματα χρυσοῖς γράμμασιν ἐνεγράφησαν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν καὶ κατ' ἐξοχῆν εἰς τὴν ἱστορίαν ἡμῶν πρὸς ὁδῶν καὶ ἀοιδίον συμμοσούντη!

Ἐάν ἦδη συμβουλεύσωμεν τὴν ἱστορίαν βλέπομεν ὅτι ἡ αὐτοχειρία ἐπετρέπετο καὶ ἐξετελεῖτο ἀτιμωρητὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσι μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτηρός μας. Καὶ οἱ μὲν εἰδωλολάτραι δοξάζοντες ὅτι, ἐπειδὴ ὁ θάνατος εἶναι εὐτυχία, ὁ δυστυχὴς καλῆτερεύει τὴν θέσιν τοῦ φρονεομένου. Διὰ τὰ δικαιολογήσασιν δὲ τὴν αὐτοχειρίαν οἱ μὲν ἀρνούμενοι τὴν ἔπαρσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ἔλεγον ὅτι ὁ φρόνιμος πρέπει νὰ δίδῃ τέλος εἰς τὴν ζωὴν του παρὰ νὰ διὰγῃ ζωὴν ἀθλίαν· οἱ δὲ ὄλοισ τούναντιον παραδέχονται μὲν Θεὸν δημιουργὸν τοῦ Παντός καὶ ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, θεωροῦσιν ὅμως τὸν θάνατον ὡς πράξιν ἐπιτετραμένην ἢ καὶ ὄλοισ ἀδιάρητον. Ὅστω π. χ. οἱ Κινέζοι θεωροῦσι τὴν αὐτοχειρίαν τόσοσ ἐντιμὸν καὶ τερητὴν πράξιν, ὅστω καὶ διὰ τὴν ἐλάχιστην προσβολὴν αὐτοχειριάζονται· οἱ δὲ γείτονές των Ἰάπωνες, ἔτι ἐλευθεριώτερον ὄντες, δὲν περιμένουσι τὴν δυστυχίαν νὰ τοὺς προσβάλλῃ καὶ

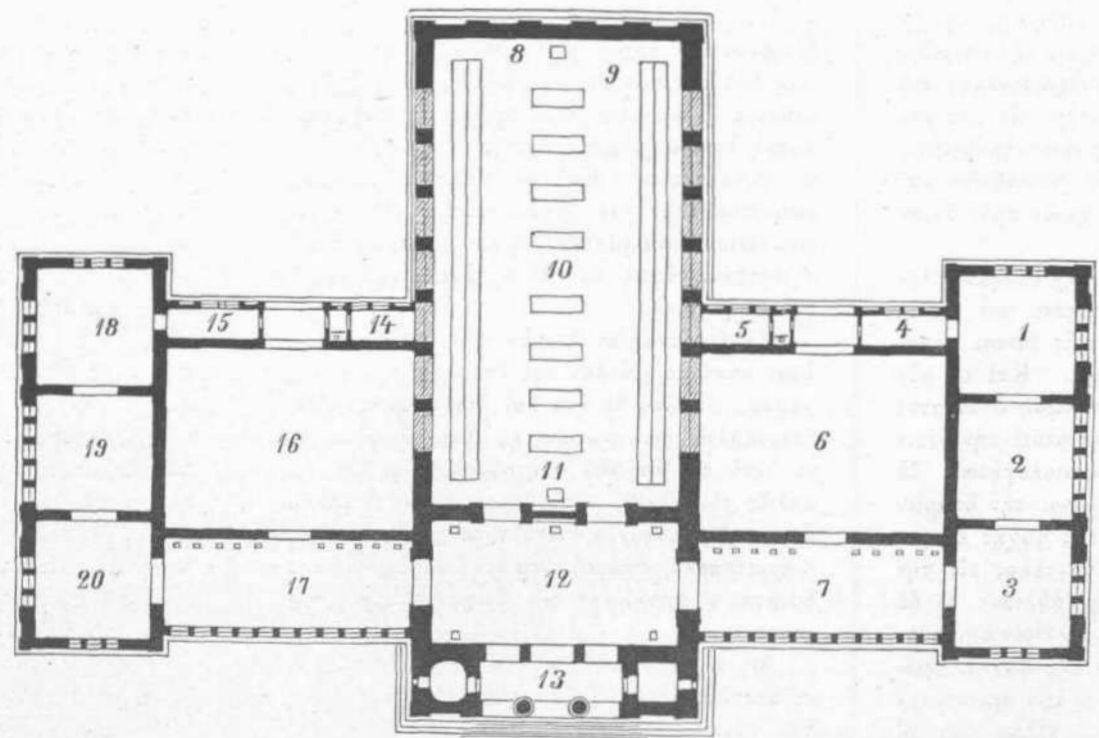
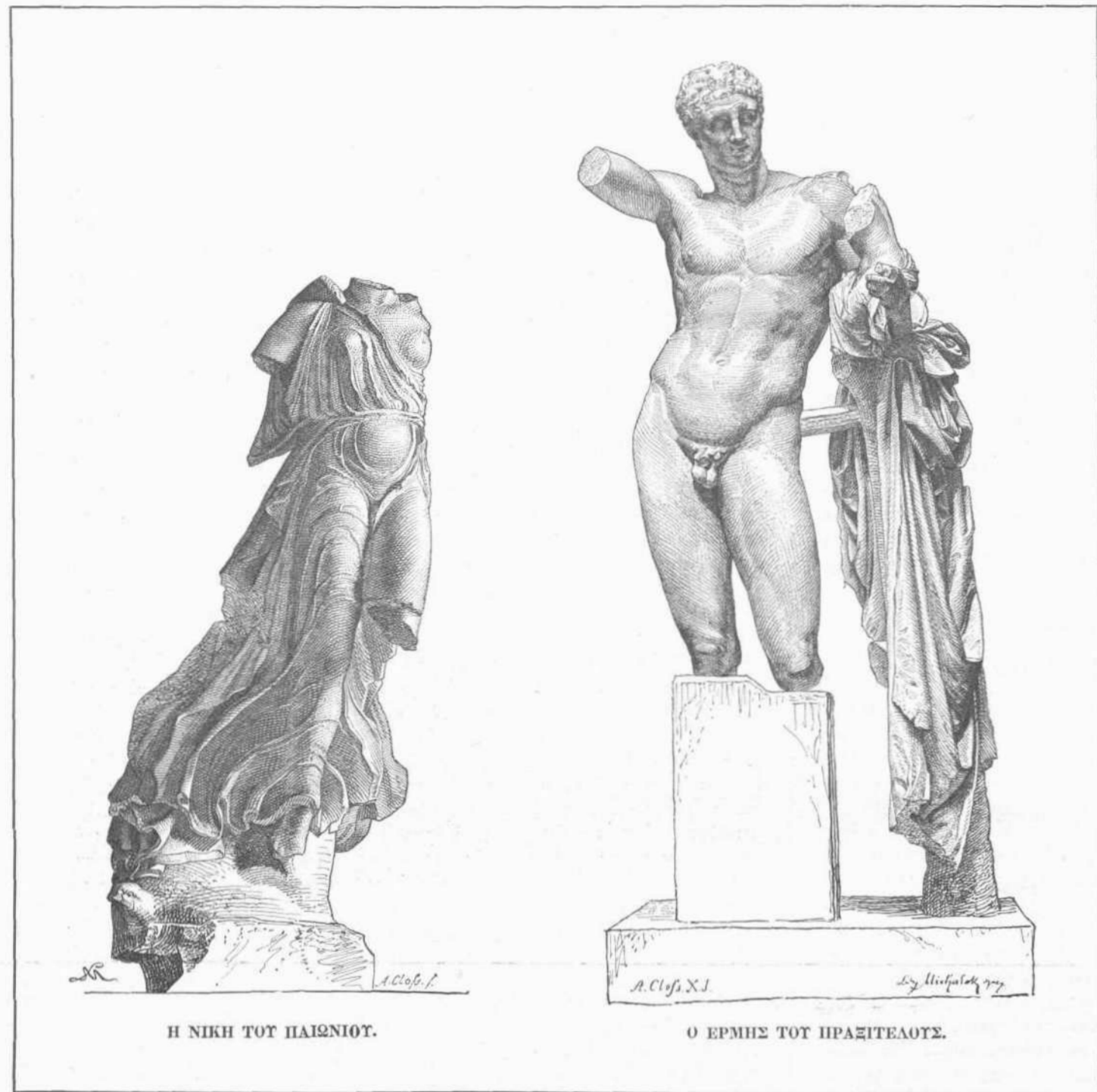
καλῶς ἐγόντων τῶν πραγμάτων πνίγονται πολλοὶ μαζὺ ἢ κλείονται ἐντὸς μνημείων, ὅπου ἀποθνήσκουσιν ἀπὸ πείνας καὶ ἀσφυξίας, ἢ ἐν καιρῷ λιτανειῶν ῥίπτονται ἐκουσίως ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαζῶν, αἵτινες φέρουσι τὰ εἰδῶλα, διὰ νὰ κατασυντερθῶσιν. Καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐπίσης καταφρονοῦσι καὶ ζωὴν καὶ θάνατον. Οἱ ἱερεῖς τῶν Αἰγυπτίων, ὅστινες ἦσαν καὶ οἱ ἱατροὶ καὶ φιλόσοφοι των, εἰς ὅλα τὰ αἰνίγματα καὶ ἰσρόγλυφα, τὰ ὅποια περιεῖχον τὴν σοφίαν των, ἐδίδον εἰς τὸν λαόν νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἡ μετὰ θάνατον ζωὴ εἶναι ἡ εὐδαιμονιστέρα, ἐξ οὗ ἐξηγεῖται καὶ ἡ τάσις, ἣν εἶχον ὁ λαὸς εἰς τὴν αὐτοχειρίαν.

Οἱ πρόνοιαι μας Ἑλληνες σχεδὸν τὰ αὐτὰ ἐδόξαον. Αἱ διδασκαλίαι τῶν δύο μεγάλων φιλοσόφων Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος ἔφερον εἰς τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοχειρίας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι οὗτοι ἤθελον εἰς τὴν αὐτοχειρίαν, ἐν τῷ εὐνοετικῷ, τὰ ὅποια κατακουρεύουσι τὸν ἄνθρωπον, τὴν ἀγάπην ὄλη τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εὐτυχίας. Ἐντεῦθεν προέρχεται ὁ περιορισμὸς, ὃν ἔθεσαν εἰς τὴν αὐτοχειρίαν, ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ Σωκράτους· "Εἶνε ἀπηγορευμένον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ φρονεῖται ἀνεῦ τῆς ἀδείας τοῦ ὑπερτάτου ὄντος, καθὼς δὲν ἐπιτρέπεται καὶ τῷ στρατιώτῃ ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του ἀνεῦ τῆς ἀδείας τοῦ προϊσταμένου του." Ὁ Πλάτων ὅμως δὲν ἠνόει γενικὸν περιορισμὸν εἰς τὴν αὐτοχειρίαν. Κατ' αὐτὸν τότε μόνον πρέπει νὰ κατακρίνομεν τὸν αὐτόχειρα, ὅταν ἀνεῦ ἀδείας τῶν ἀρχόντων, ἢ ἀνεῦ μεγάλης ἀνάγκης, ἢ ἀνεῦ διαινῆς καὶ ἀφορητοῦ θέσεως, ἢ ἐνεκα μεγάλου φόβου δυστυχίῶν αὐτοχειριάζηται. Καὶ τοῦ Κικέρωνος αἱ ἀρχαὶ συνάδουσι πρὸς τοῦτο· "Μόνος ὁ Θεὸς εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς μας, λέγει· ὅταν ὅμως ἤμεθα δυστυχεῖς ἐν τῷ παρόντι βίῳ, ὀφείλομεν νὰ δίδωμεν τέλος εἰς τὴν ζωὴν μας." Οἱ δὲ κινκοὶ φιλόσοφοι οἱ διδασκόντες ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὀφείλομεν νὰ καταφρονέωμεν τὰ πάντα, δόξαν, τιμὰς, πλοῦτη, εὐγένειαν κτλ., ἐθεμελίωσαν φιλοσοφίαν λυπηρὰν καὶ ζωῶδη, ἣτις ἐπέτρεπε τὴν αὐτοχειρίαν. Καὶ τέλος οἱ Στωικοὶ φιλόσοφοι Ζήνων, Ἐπίκτητος, Σενέκας, Πλούταρχος κλ. ἐδόξαον ὅτι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἔχη ὄλας του τὰς ἀναπύσεις ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, ὀφείλει νὰ ζῆ, ὅστις ὅμως τούναντιον εἶναι δυστυχῆς εἶναι ἐλεύθερος νὰ αὐτοχειριάζηται. Διὸ καὶ ὁ Ζήνων, ὁραδῶσας τὸν ἕνα του ὀδοκτυλον καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τοὺς δριμεῖς πόνους, ἐκρεμάσθη ἀναφωτιστὸς τὸ γυνόστων· "Ἐρχομαι διότι μὲ προσκαλεῖς." Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι νομοθετοῦ ἐνεκολλώθησαν τὰς ἀρχὰς ταύτας "Mori licet cui vivere non placet", ἥτοι· "Ἐλεύθερος εἶναι ν' ἀποθάνῃ ὅστις δὲν εἶναι εὐχαριστήμενος μὲ τὴν ζωὴν του.

Αἱ διδασκαλίαι λοιπὸν τῶν εἰδωλολατρῶν ἦσαν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον ὑπὲρ τῆς αὐτοχειρίας. Τοῦτο δὲ ἦτο καὶ λίαν φυσικὸν, διότι ἐσπερημένον τῶν φυσικῶν τῆς Ἀποκαλύψεως, μόνον ὑπὸ τῷ λογικῷ ὀδηγησμένον, γινώσκοντες καλῶς τὸν ἀληθῆ αὐτὸν προορισμὸν, ἐλέποντες ὅτι ἀληθῆς εὐτυχία ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει ἢ δὲν διαρκεῖ πολὺ, ἀπειροῦντο ὅτι ὁ σοφὸς ἄνθρωπος δύναται ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δεινῶν αὐτοχειριαζόμενος.

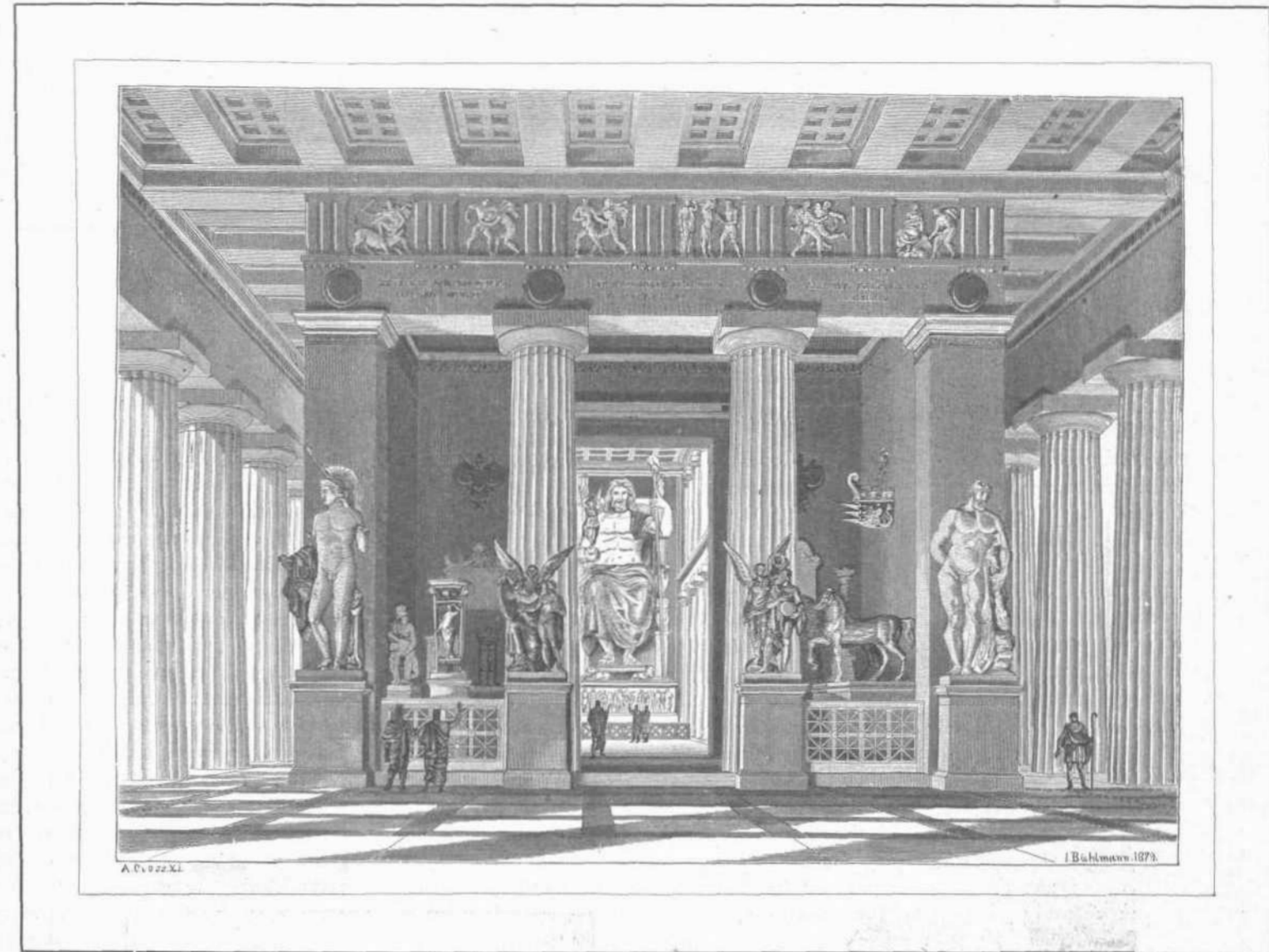
Μὲ τὴν ἔλευσιν ὅμως τοῦ Μεσίου νέα ἐπιβλήθη διδασκαλία ἠθικῆ, ἣτις ἐκ θεμελίωσιν κατέστρεψε τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτοχειρίας ὡς καὶ τὴν θυσίαν ἀνθρώπων εἰς τοὺς θεοὺς. Ἐκτοτε ἤλλαξεν ἡ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ κόσμου· διὸ βλέπομεν τοὺς πρώτους χριστιανούς, πιστούς τοῦ Ἐδαγγελίου ὀπαδοῦς, ἔτι οὐδέποτε ἠὲ αὐτοχειριάζοντες διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς καταδιωγμούς καὶ τὰ θάρβαρα μαρ-

τύρια. Καὶ πράγματι κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ αὐτοχειρία σχεδὸν ἐξέλειπε καὶ σπανίως ἀπαντῶμεν παραδείγματα αὐτοχειρίας. Δυστυχῶς ὅμως ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν προγόνων μας δὲν ἔπρεπε νὰ μὲνῃ τόσοσ ἀκαμία καὶ ζωηρά· ὁ πανδομάτωρ χρόνος ἐξηθέντες τὸ πρὸς τὴν θρησκείαν αἰσθημα τῶν ἀνθρώπων τὴν ψυχρότητα διεδέχθη ἡ ἀμφιβολία, ἡ ἀπιστία, ἡ ἀδιαφορία. Ἐντεῦθεν δὲ προέκυψαν πνευματὰ τινὰ λεγόμενα φιλοσοφικά, τὰ ὅποια ἐπανεφέρουν τὰς ἀρχαίας διδασκαλίαι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ὅτι δηλ. ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ γείνη αὐτόχειρ ὅταν θέλῃ. Τοιαυτῆς ὀλεθρίας ἀρχῆς δοθείσης αἱ αὐτοχειρίαι ἀπὸ χρόνου εἰς χρόνον ἀπιστεύτως πολλαπλασιάζονται ὡς καταφρονεῖται ἐκ τῶν στατιστικῶν τῶν διαφέρων ἐθνῶν.

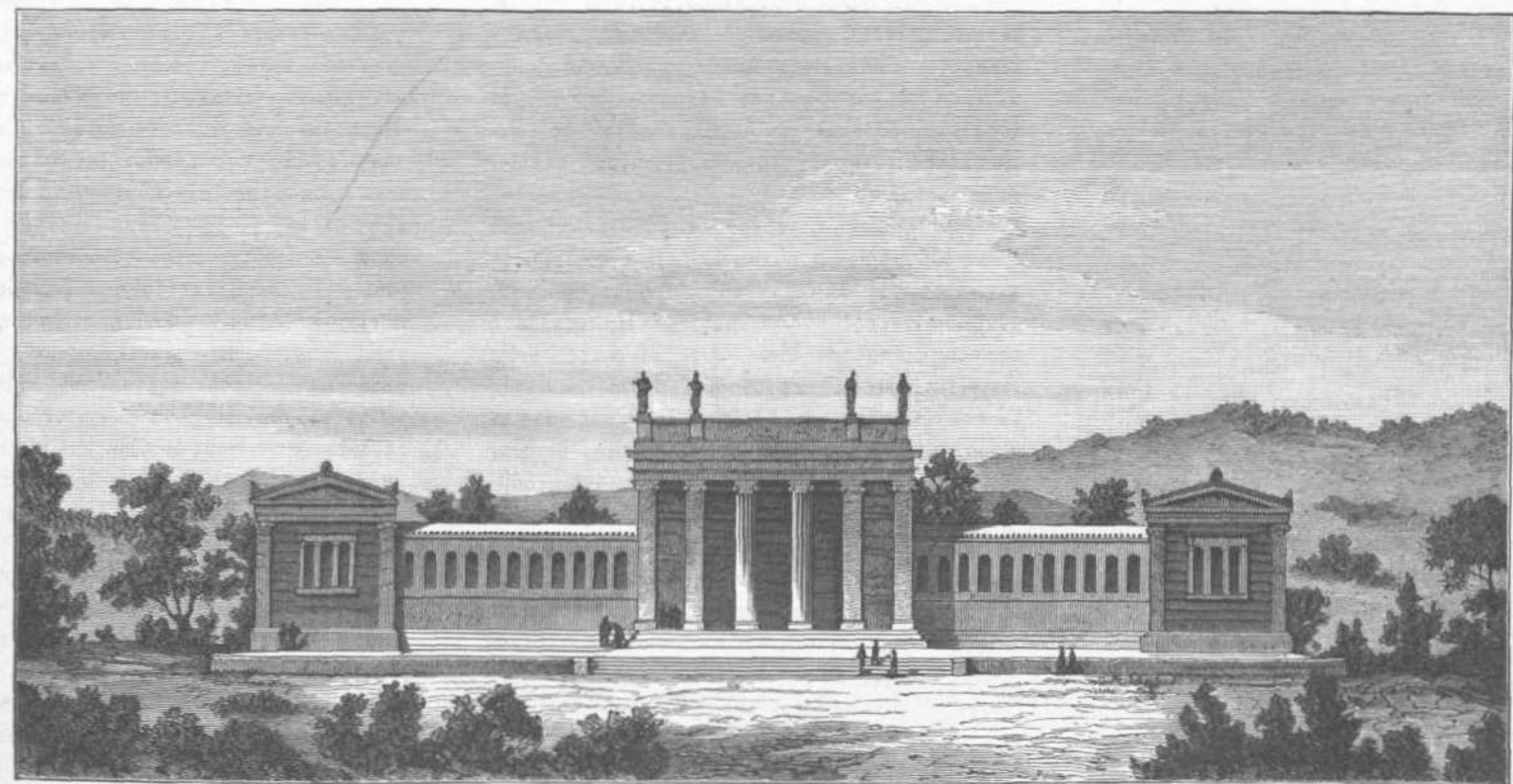

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΗΑΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.

1. Δωμάτιον μελέτης. — 2. Συλλογή νομισμάτων. — 3. Συλλογή μεταλλικών κ. ποικίλων. — 4, 5. Αποθήκη. — 6. Αθήλη λίθινων αρχιτεκτονικών τεμαχίων. — 7. Συλλογή αγαλμάτων αυτοκρατόρων. — 8. Μετόπαι ναού Διός. — 9. Ἑρμῆς Πραξιτέλους. — 10. Κεντρικὴ Αἴθουσα. — 11. Νίκη Παίωνιου. — 12. Προθάλαμος. — 13. Στάδι. — 14, 15. Ἀποθήκη. — 16. Αθήλη ἐπιγραφῶν. — 17. Συλλογὴ ἀγαλμάτων γυναικῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων. — 18. Γραφεῖον. — 19. Συλλογὴ πλίνθινων τεμαχίων. — 20. Συλλογὴ χαλκῶν.

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΤΟ ΟΛΥΜΠΗΑΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

(Ἐκ φωτογραφίας εὐμεγέθους σταλείσης ἡμῖν παρὰ τοῦ Κου Ι. Κραστενίτου.)

των ηθικολόγων και ιατρών ο υλισμός είναι ή μεγαλύτερα αίτια της αυτοχειρίας, και αν θέλγητε, ο υλισμός είναι ή μόνη και ή πρώτη αίτια.

Ο άνθρωπος δεν κάμνει τι άνευ σκοπού τινος· όλα μας τα πάθη, όλα μας αι επιθυμιαί αναφέρονται εις σκοπόν τινα τελικόν· όλα αι τάσεις μας, όλα αι προσπάθειαι μας αποβλέπουσι εις ένα σκοπόν, εις την ευτυχίαν.

Τι δὲ εἴνε ή ευτυχία αυτή, ή τήν όλιοι γενικώς οί άνθρωποι επιζητοῦμεν; Ὑπό γενικήν ἔσφιν ευτυχία εἴνε η ζήτη τις πάντοτε και ν' ἀπολαβδμένη πάντοτε τὸ ποθοῦμενον· ή ευτυχία λοιπὸν συνίσταται εις τὸ νά ἐπιθυμῆ τις ἀδιακόπως και ν' ἀποκτῆ ἀδιακόπως, διότι τὸ νά ἐπιθυμῆ τις μόνον χωρὶς να κατέχῃ τὸ ποθοῦμενον εἴνε φανερά διωχυρία, κατατρόγουσα την καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸν τὸ νά ἐπιθυμῶμεν διηλεκτῶς, τοῦτο εἴνε ή ἀλλήθης ευτυχία· θέτατον εἴνε ότι ή ψυχή μας ἀενάως ἐπιθυμεῖ, μόλις ἀποκτῆσει τὸ ποθοῦμενον ἐπιθυμαῖ πάλιν ἄλλο τι· και τὸ Σύμπαν αὐτὸ δὲν τήν εὐχαριστεῖ. Οἱ υλιστοὶ όμως διατείνονται ότι ο ἄνθρωπος διὰ νά ἦνε ευτυχὴς ἀφείλει νά εὐχαριστεῖ πάσας του τὰς ὁρέξεις και τὰ πάθη, και διακηρύττουσιν ότι ο ἄνθρωπος ἂν ἦλη, δὲν διαφέρει τὸν λοιπὸν ζῶον ή μόνον διὰ της τελειότερας διοργανώσεως, ότι τὰ προτερήματά μας και ἐλαττωματά μας δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ' ἀπὸ τὰς τοῦ ἔγκεφάλου ἐνοχλώσεως κατά τὸν φρενολόγον GAILL, ότι δὲν πρέπει νά προσδοκῶμεν ἄλλην ζωῆν, διότι μετά θάνατον οὐδὲν πλεόν ὑπάρχει, και ότι ο ἄνθρωπος, ἀπόλυτος ἂν ἔσαντο κύριος, δύναται νά διαβῆσθῃ τήν ζωῆν του ὅπως θέλει, και νά τήν ἀφαιρέσθῃ ὅταν θέλῃ.

Ο υλιστικὴ αὐτῆ φιλοσοφία τοῦ 19^{ου} αἰῶνος ἀνεστάτωσεν ὅλον τὸν κόσμον, κατέστησε δὲ τοὺς ἀνθρώπους ὅπως υλικούς ἀφίονουσα ἐλεύθερα τὰ πάθη, τὰ ὁποία ο χριστιανισμὸς κατεδίκασεν, ἐνὶ λόγῳ διέρρηξεν τὰ δεσμά τὰ συνέγιονα τὸν ἄνθρωπον με τὸν Θεόν, και ὀπλίξουσα τὸν ἄνθρωπον κατά τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ του τῶ λέγει· ἀπολαμβάνετε, κέρσων τήν ὀργήν και τήν ἐκδίκησιν σου, σβέσον εις τὸ αἷμα τήν παραφορὰν τὸν παθῶν σου, γίνου ευτυχὴς δι' ὅλων τὸν μέσων θειωτῶν και ἀθεμίτων, γίνθητι ὅλων τῶν ἠδονῶν, και ὅταν ἀπαυδήσῃς ἀπὸ τοῦ νά ζῆς αυτοχειριαίου. Τοιαῦτα καταστρεπτικὰ ἄρχαι ἀπὸ τῶν ἑδρῶν Ἀκαδημιῶν και Πανεπιστημίων ἐκφερόμεναι διεδόθησαν και εις τὰ χωρία και τὰς καλύβας και ἐγένοντο δυστυχῶς κτήμα τῶν νέων κοινωνιῶν.

Ἴδοι ἐν συντόμῳ αἱ ἀρχαὶ τῶν Ὑλιστῶν· δὲν ὑπάρχει Θεός, δὲν ὑπάρχει ψυχή, δὲν ὑπάρχει μέλλουσα ζωή· ἐγεννήθημεν διὰ νά ἡμεθα ευτυχῆς, διὸ οφείλομεν νά εὐχαριστῶμεν τὰς υλικὰς μας ὁρέξεις και τὰ πάθη· ἄμα δὲ χάσασθῃ τήν ευτυχίαν ταύτην πρέπει νά φρουεῶμεθα διὰ νά μή ὑποφέρωμεν. Θαυμάσαι τῶ ὄντι ἄρχαι!

ρανὸν και τῶ ἀπαγορεύει τήν αυτοχειρίαν· συγχρόνως δὲ τὸν νοθεύει και τὸν ὀδηγεῖ εις τὸν ἀγῶνα τῶν θειωτῶν, συνιστῶν αὐτῶ ὑπομονήν και ἐγκαρτέρησιν μέχρις οὗ ἐπιέλθῃ ὁ φυσικὸς θάνατος. Β.) Νά καταπολεμῶμεν τήν μελαγχολικὴν κρᾶσιν ἀπὸ της παιδικῆς ἡλικίας, ν' ἀπομακρύνωμεν τοὺς παῖδας ἀπὸ ἄλλους παῖδας γεννηθέντας ἐκ γονέων αυτοχειριων, φρενολαθῶν, ἐπιληπτικῶν κτλ. Γ.) Νά ὑποβάλλωμεν τοὺς τοιοῦτους εις ἐργασίας σωματικὰς, παιγνίδια εις τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, και ὅσοι νά διασκοδάζωμεν τήν μονομανίαν τοῦ πάσχοντος, και Δ.) Νά μή ἀνατρέψωμεν τοὺς νέους με ἰδέας ευτυχίας χειμαρικὰς, μυθώδεις, νά φωτίζωμεν τὸν νοῦν των με διδασκαλίαις σπουδαίαις και ἀνδρικὰς και νά ἐνισχύωμεν τήν ψυχὴν των διὰ χριστιανικῆς ἐν γένει ἀνατροφῆς.

Δρ Α. Λούττικας.

ΝΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΕΝ ΠΟΜΠΗΪΑ.

Ἐν Πομπηΐᾳ ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως νέα τοιχογραφία, παριστῶσα τήν κρίσιν τοῦ Σολομῶντος. Κατὰ τοῦτο εἶναι περίεργος ή εἰκὼν αὐτή, διότι εἴναι ή μόνη ἐκ τῶν ἀρχαίων εἰκόνων, ή εὐρεθείσα ἐν τῇ καταστροφῇσιν πάλει και ἔχουσα ὑπόθεσιν ἰουδαϊκῆν ή χριστιανικῆν. Ἡ τοιχογραφία ἔχει μήκος μὲν 5 1/2 ποδῶν, ὕψος δὲ 19 δακτύλων και περιεκλύεται ὑπὸ μελαίνης γραμμῆς ή περιπλασιώματος. Ἐπὶ μεγάλου ἐξώστου ἐρχομένης νέας οἰκίας κἀθηται ἐπὶ θρόνῳ ο βασιλεὺς ἐπιανδίνος ἐνοδουμένης και κρατῶν οκλήπτερον. Ἐκατέρωθεν αὐτοῦ κἀθηται δύο σύμβουλοι και ὄπισθεν αὐτοῦ ἔξ στρατιωταὶ ἐν ὅπλοις. Ο βασιλεὺς παριστάται ὡς προκύπτων και παρατηρῶν γυναῖκα γονυπετῆ πρό τῶν ποδῶν του με λευκὸν τῆν κόμην και ἱκετευτικῶς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτὸν τὰς χειρὰς. Ἐν τῇ μέσῳ της αὐτῆς εἴναι ἀπεικονισμένη τράπεζα, ἐφ' ἧς κεῖται ἄρτος, οὗ τὰς φωνὰς προσπαθεῖ νά κατανοήσῃ γυνή ή τρῶφις. Ἐνοπλιος στρατιωτῆς φορῶν περιεσφαλαίαν με ἐρυθρὸν λόφον κρατεῖ τὸ θρῆψος ἐκ τῶν ποδῶν ἑτοιμος, ὡς φαίνεται, νά διαμελίσῃ αὐτὸ εις ἑν νεῖμα τοῦ βασιλεῦς. Εἰς τὸ βάθος παριστάνται θειαταί, 19 τῶν ἀριθμῶν. Ἄν και ή τέχνη της τοιχογραφίας ταύτης δὲν ἦναι ἐκ τῶν ἀρίστων, ὁ χρωματισμὸς όμως εἶναι ζωηρότατος και ή διατήρησις ἀρίστη, ἐφαίνεται δὲ ἰκανότητα μεγάλῃν ἐκ μέρους τοῦ τεχνίτου εις τήν χρῆσιν τῶν χρωμάτων. Αἱ μορφαὶ ὄλαι ἔχουσι μικροὺς μὲν πῶδας και δυσαναλόγως μεγάλαις κεφαλὰς, περιπονο ὅπως τήν σήμερον παριστάνται γελιοιογραφία τινὲς.

Εὐρέθη δὲ ή τοιχογραφία αὐτῆ ἐν τῇ πρό τῆμος ἐβδομάθῳ ἀνασκαφῆσιν οἰκία τοῦ ὀρθότου τῆματος τοῦ πέμπτου συμπλήγματος πρὸς τὸ μεσομέρινον της πόλεως μέρος. Η κατασκευή της οἰκίας ταύτης εἶναι ὅπως ἀσυνήθης, διότι στερρεῖται ἐντελὸς προδῶμου. Εὐθὺς διὰ της θύρας εἰσέρχεται τις δεξιὰ μὲν εις δωμάτιον μικρὸν, ἀριστερὰ δὲ εις τὸ μαγειρεῖον, ὄπισθεν τοῦ ὁποῖο εὐρίσκειται ἕτερον δωμάτιον διὰ δούλου. Σειρὰ κίονων περιστεφεῖ τὸ τρικλίνιον, τοῦ ὁποῖο αἱ τοιχογραφίαι παριστῶσι κεφαλὰς Μεδούσης, πηγᾶσους και φανταστικὰ πτηνὰ. Ἀριστερὰ δὲ τοῦ μαγειρεῖον ὑπάρχει ἐξέδρα, ἧς οἱ τοῖχοι ὄλοι κοσμῶνται διὰ διαφόρων τοιχογραφιῶν ἐντὸς τετραγώνου. Ἐκ τῶν γραφῶν τούτων λίαν παράδοσοι και πρωτότυποι εἰσι δύο πρὸ πάντων, ὧν ή μὲν πρὸς τ' ἀριστερὰ παριστῆ παιδίον ἐκβαμῶν μένον εις τήν θέαν μεγάλου ποτικου, ἐξερχομένου ἐξ ὄψεος, ή δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ παριστῆ αὐτὸ πάλιν τὸ παιδίον περιωμένων νά συλλάθῃ τὸν ποτικόν. Κάτωθεν της ἐξέδρας

και τοῦ μαγειρεῖον εἶναι θαλωτὸν δωμάτιον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἄγει μικρὰ κλίμαξ. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ και κυρίως ἐν τῇ ὑπογείῳ εὐρέθησαν πολλὰ ἀγγεῖα ὀρεχάλκινα, ἄμφορες, θακτύλια χρυσαὶ και σφραγιολόθοι, ὧς και ἔξ σκελετοί. Μεγάλῃ θύρα εὐρισκομένη εις τὸν ἀριστερὸν της ἐξέδρας τοίχον παρέχει τήν πιθανότητα ότι ή ἀνασκαφεῖσα οἰκία ἀπέτελε μέρος μεγάλου τινος οἰκοδομήματος, οὗ προσχωρὸς θέλει γείνει ή ἀνασκαφή. Αἱ εὐρεθείσαι τοιχογραφίαι θέλουσι μετακομισθῆ εις τὸ μουσεῖον της Νεαπόλεως, ὅπως μή καταστραφῶσι μένουσαι ἐκτεθειμέναι.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΣΑΒΕΛΛΩΝ.

Διήγημα ιστορικόν.

(Συνέχεια· ὄρα προηγ. τεύχος)

Τῆν ἐπιούσαν χωρικοὶ ἀπερχόμενοι εις τήν ἐργασίαν των εὐρον τὸ πτόμα, τὸ ὁποῖον αὐπηλοὶ και τεληριμένοι μεταφέρον εις τὴν πόλιν. Ἀμέσως ἔσπευσαν πολλοὶ εις ἀναζήτησιν τῶν φονέων, ἀλλὰ τὰ ἴχνη τῶν θημάτων, τὰ ὁποῖα ἐν ἀρχῇ διεκρίνοντο καθαρώς ἐπὶ της ἀμύθηδους ὁδοῦ, θαυμάδιον εις τήν διεούθησιν της ἐπαύλειος ἐξηλείφοντο και μόνον ποῦ και ποῦ ἐφαίνοντο ἐντὸς τῶν ῥόχτων, τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνορθώσει. Πεφοβημένοι οἱ χωρικοὶ συνεσκέπτοντο ποτὲ μὲν παρατηροῦντες τὰ ἴχνη τὰ προδίδοντα τήν διάβασιν πολλῶν ἀνθρώπων ποτὲ δὲ ὕψοντα τὰ θλιμάκια των πρὸς τὸ σκυθρωπὸν μέγαρον τῶν Σαβέλλων. Τέλος εις τῶν ἐρευνῶντων ἀνεκάλυψεν ἐν μέσῳ τῶν ἔρειπιων τοῦ τὸ μεγάρου περιελεόντος τεύχους μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν καριθίων, ὧς ὧν και σήμερον εἶτι αἱ γυναῖκες τῶν περιχωρῶν της Ρώμης στερεοῦσι τήν κόμην των. Ἐν τῇ πυθμῆνι δὲ της τάρρου καθαρῶς πλέον ἐφαίνοντο τὰ πρόσφατα ἴχνη τῶν θημάτων. Ῥιψάνας τελευταίον θλιμμα ἐπὶ τοῦ ἡγμονικου μεγάρου ἐπέστρεψαν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι πρὸς τήν πόλιν, ἐνοήσαντες ἄριστα ότι ο Σαβέλλος εἶχε πάλιν ἐκτελέσει μίαν τῶν συνήθων αὐτοῦ παρεκτροπῶν.

Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ ναοῦ συνομιλοῦτο πλῆθος ἀνθρώπων· πάντες ἠρώτων περὶ τοῦ φονευθέντος, ὅστις καίτοι ξένος ἐν τῇ χῶρᾳ δὲν ἦτο ὁμως πάντῃ ἀγνωστος· διότι πάγκοιον ἦτο, ότι ἠγάπα νεάνιδα ἐκ τοῦ χωρίου, τὴν μονογενὴ θυγατέρα τυφλῆς γραιῆς, ἧς κατόκει μεμονωμένην τινὰ οἰκίαν εις τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου. Ἐσπεύσαν τινες νά λάθωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ πληροφορίας και ἔμαθον ότι ή κόρη δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νά ὑπάρχῃ πλεόν ἄμφιβολία· ή νεανὶς εἶχεν ἀπαχθῆ εις τὸ μέγαρον, φονευθέντος τοῦ συνοδουόντος αὐτήν ἀνδρός. Ἐν σιγῇ ἐκηδέυθη ὁ νεκρός, και ὄλοι ἐν μεγάλῃ ἀθυμίᾳ διελύθησαν θαυμάδιον, οἱ μὲν ὅπως ἐπιστρέψωσιν εις τήν οἰκίαν, οἱ δὲ ὅπως μεταβῶσιν εις τοὺς ἀγρούς των. Πάντες κατηρώντο ἐνδομύχως τοὺς τοσοῦτον οἰκτρῶς καταπεσόντας ἀπόγονους ἐνόδων και ἐλευθέρων Ρωμαίων, πάντες ἐλεεινωλόγουν χριστιανούς τοσοῦτον ἐξαιρεωθέντας και ἔργα μαῦρα και τυραννικὰ διαπράττοντας.

Ἐν ὦ λοιπὸν ὄλοι ἔτρεμον και οἱ μὲν ἐσκέπτοντο νά φύγωσιν, ἄλλοι δὲ νά ἀποκρύβωσιν τὰ φίλτατά των ὅπως μή πάθωσιν θεινὸν τι, δύο νεόνυμφοι ἐκλήθητο ἀμέριμον και εὐδαίμονας ἐν τῇ εὐρυχώρῳ μαγειρεῖῳ των. Ἦσαν ευτυχῆς οἱ νεόνυμφοι ἐκείνοι, ὧν ή μὲν πρὸς τ' ἀριστερὰ παριστῆ παιδίον ἐκβαμῶν μένον εις τήν θέαν μεγάλου ποτικου, ἐξερχομένου ἐξ ὄψεος, ή δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ παριστῆ αὐτὸ πάλιν τὸ παιδίον περιωμένων νά συλλάθῃ τὸν ποτικόν. Κάτωθεν της ἐξέδρας

Διὰ τῶν μικρῶν παραθύρων της ἀπλής οἰκίας ἐστῆλθον αἱ ἀκτίνας τοῦ ἡλίου· πρὸ τῶν παραθύρων ἐξεταινέτο ο μικρὸς κατάφυτος κήπος.

Η ὑπέρτερα καταγίνοτο νά καθαρίσθῃ τήν τράπεζαν, ἐφ' ἧς εἶχε παρατεθῆ τὸ λιτὸν γεῦμα, ὅτε ἔκρουσέ τις ἐξώθεν τήν θύραν της εἰσόδου. Ὁ Ἰουστινιανὸς (ὁὐτως ἐλέγετο ὁ ἀνήρ) διέταξε τήν ὑπέρτεραν νά ἴσῃ τις ὁ κρούων και ν' ἀπομακρὴν πάσαν ὀχληρὰν ἐπίσκεψιν. Μετ' ὀλίγον ἤκουσθη τὸ τρῶξιμον της θύρας και ἔβηματο ἀνδρικὰ ἤχουοντα εις τήν κλίμακα.

— Τίς νά ἐρχεται; εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ σὺζυγος. Ὡς νεόνυμφος ἀπέκλειε, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν Ρωμαίων, τήν θύραν του και εις τοὺς πλησιαιτέρους αὐτοῦ συγγενεῖς. Τὸν γάμον του εἶχε τελέσει πρὸ ὀλίγων μόνον ἐβδομάδων και φιλοξενῆσας τήν ἡμέραν τοῦ γάμου τοὺς συγγενεῖς και φίλους εἶχεν ἔκτοτε κλείσει τήν θύραν της οἰκίας του, ὅπως ἐν ἡσυχίᾳ γευθῆ τῶν πρώτων της ευτυχίας του ἡμερῶν. Δικαίως ἐπομένως ἠπόρησεν ἴδιον εἰσερχόμενον τὸν θεῖον της νεαρᾶς αὐτοῦ σὺζυγου. Σπουδαῖα θεσάδια αἰτία ἔφερε τὸν συγγενῆ τούτον εις τήν οἰκίαν του· ἐν τῇ προσώπῳ αὐτοῦ εἶδεν ἀμέσως ἀπεικονιζόμενα τὰ αἰσθήματα της ἀγανακτήσεως, τοῦ ὀθου και της εὐπληχνίας. Ὁ θεὸς χαρείσας ἀνεστάναισε θαθεῖς και ἀποτεινόμενος πρὸς τήν Κασσάνδραν (ὁὐτως ἐκαλεῖτο ή νεαρὰ σὺζυγος τοῦ Ἰουστινιανου).

— Κασσάνδρα, εἶπε, κα παρακαλῶ ἄφες ἡμᾶς ἐπὶ μίαν στιγμὴν μόνου.

Η νέα γυνὴ πεφοβημένη ἠθένησε τὸν θεῖον της και σιωπηλῇ ἀπεσῆρθη μετὰ της ὑπέρτεραις. — Ἰουστινιανέ, ἐξηκολούθησον ὁ γέρον, ἀρ' οὐ οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν μόνου, κακήν σοὶ φέρου εἰδήσιν. Πολλάκις εἶδον ἐν τοῖς ἀγροῖς μου ἐργαζομένην τήν πτωχὴν Βικτωρίαν, τήν κόρην της τυφλῆς γραιῆς. Φαντάσοι ότι τήν παρελθούσαν νύκτα ή δυστυχῆς αὐτῆ κόρη ἔγεινεν ἄφαντος. Πῶς; Ὅπως και ἄλλοι πρὸ αὐτῆς. Πτωχὸς τις νέος ἐκ Νόρθας, ὅστις τήν συνοδουεν, εὐρέθη σήμερον φονευμένους, τετυρημένους οὐχὶ ὑπὸ μαχαίρας ἀλλὰ ὑπὸ τριτοτύμου ξίφους, ὅπως φέρουσιν αὐτὰ οἱ στρατιωταὶ και οἱ εὐγενεῖς.

Ἐγνώσθη ότι χθὲς τὸ ἐσπέρας ὁ νεαρός πρίγκηψ ἦλθεν εις τὸ μεγάρου του, ἐκδιωγθεῖς, ὡς λέγεται, ἐκ της πόλεως. Σοὶ ἴδωθι λοιπὸν τήν εἰσομένην ταύτην διὰ νά προφυλάξῃς τήν σὺζυγὸν σου ή νά τήν ἀπομακρύνῃς ἐντεῦθεν. Ἡεζύρεις, φίλε μου, ότι εις περιφέρειαν τριάκοντα μιλίων ἄλλη γυνὴ ὠραιότερα της Κασσάνδρας δὲν ὑπάρχει· ἠεζύρεις ἐπίσης ότι σοὶ τήν ἐδώσαμεν εὐχαρίστως διότι και σὺ εἶσαι νέος εὐειδής, καλὸς και φρόνιμος. Διὰ τοῦτο ἦλθον νά ἐπιστήσω τήν προσοχήν σου εις τὸ ότι και ή γυνή σου και σὺ τρέχετε μέγαν κίνδυνον, ἐὰν ὁ Σαβέλλος μάθῃ ότι ή Κασσάνδρα εἶναι σὺζυγὸς σου και σὺ εἶσαι ὁ κάτοχος τοιοῦτο θησαυροῦ. Διὰ δόλου ή πειθοῦς, διὰ χρημάτων ή ὑποσχέσεων οὐδὲν δύναται αὐτὸς νά κατορθώσῃ· τοῦτο εἶναι θέτατον, διότι ή Κασσάνδρα εἶναι τέκνον μας και σὺζυγὸς σου· ἀλλὰ τί δὲν δύναται νά κατορθώσῃ ή θεία, Ἰουστινιανέ!

— Διατί κλαιεῖς, Κασσάνδρα, τῆ εἶπε. Ἐμβαλε τί συνέθη; — Ὁχι, ἀπήντησεν ἐκείνη, κλαίω διότι σὲ βλέπω λυπημένον. — Θέλεις νά μάθῃς τί με λυπεῖ; — Ἄν δύναμαι νά σὲ παραγορήσω εἶπε. Ἡεζύρεις, Ἰουστινιανέ, πόσον και ή ἐλαχίστη σου λύπη με καταθλίβει.

Ο Ἰουστινιανὸς ἐκάλυψε διὰ της χειρὸς του τοὺς ὀφθαλμούς του και ἀναπνεύσας θαθεῖς, εἶπε σοβαρῶς· — Κασσάνδρα μου, πρέπει ἐξ ἄπαντος νά σοι εἰπῶ τὸ μυστικόν τοῦ θεοῦ. Κίνδυνος μέγας μάς ἐπαπειλεῖ. Ὁ πρίγκηψ Σαβέλλος εὐρίσκειται ἀπὸ της χθὲς ἐνταῦθα και τήν ἑλευσίν του ἐνεκαίνιασε διὰ πρέβσεως ἧς ἠδύνατο νά συνταρᾶξῃ και τοὺς θράγους και τήν θάλασσαν. Τὰ καθ' ἕκαστα μή μ' ἐρωτήσης· ταχέως θά μάθῃς τί εἶναι σήμερον ή γενικὴ ὁμιλία της

ρίξετε ἄρκετά τήν Κασσάνδραν. Δὲν εἶναι κόρη ἀδύνατος και θελή; δὲν εἶναι ή νεανίς, ἦν μοι ἐδώσασε. Τώρα εἶναι ἰδική μου, ὄλη ἰδική μου, ἐγὼ δὲ εἶμαι ἰδικὸς της, και ὅτι εἶμαι ἐγὼ εἶναι και αὐτῇ. Διὰ τοῦτο μή φροντίζητε δι' ἡμᾶς· και ἐγὼ και αὐτῇ καλῶς γνωρίζωμεν νά προφυλακῶμεθα. — Μή με διακρίπτεις, προσέθηκε θλιπὸν ότι ὁ γέρον ἦθελε νά φέρῃ ἀντιρροήσεας. Ἡμεῖς δὲν θά προκαλέσωμεν τήν τύχην· θά μείνωμεν εις τήν οἰκίαν μας, ἀρκοῦμενοι εις τήν ευτυχίαν μας. Ὡστε μή φοβῶ. Τὴν Κυριακὴν όμως πρέπει νά μεταβῶμεν εις τήν ἐκκλησίαν, διὰ νά εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν και ἐπικαλεσθῶμεν τήν θέαν ἀντίληψιν· διότι, ὡς ἔλεγον ὁ πατήρ μου, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνώτερον πάσης ἀνθρωπίνης τέχνης και σκέψεως.

— Ἵσως θά ἦτο καλλίτερον, παρετήρησεν ὁ θεῖος, ἐὰν ἐπηγγίνατε εις τήν πρώτην λειτουργίαν· κατὰ τήν ὥραν ἐκείνην εἶναι ἀκόρη νδὲ σκοτεινῇ, και κανεὶς δὲν θά σὰς ἐβλεπον ή ὁ Θεός, διὰ τὸν ὅποιον και μόνον πηγαίνετε.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ νέος· ὁ ζῆτων τὸν Θεὸν δὲν πρέπει ν' ἀμφισβῆσθῃ εις αὐτόν. Αὐτὸς θά μάς προστατεύσῃ, ἄλλως θά μάς προστατεύσῃ αὐτὸς ὁ θραχὺν μου!

Ταῦτα εἰπὼν ἦγαγε μικρὸν λυχνίαν και λαθὼν ἀπὸ της χειρὸς τὸν γέροντα τὸν ὀδήγησεν εις παρακειμένου μικρὸν δωμάτιον, ἐν ᾧ ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ ὄπλα του ὄλα· μάχαραι βαρεῖσαι και κοπτερὰ διασφραγισμένα, δόρατα, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον κόνις και ἀράχνη.

— Ἰδέ, θεῖε μου, εἶπεν· ἐδῶ εἶναι ὄπλα ἀρκετά, ἐδῶ, δεκτικῶν τὸν θραχὺν ἰόνου, δύναμις ἀρκετῇ, και ἐδῶ, φέρων τὸν δάκτυλον εις τὸ μείωτόν του, φρόνησις και ἀετιδερκεῖα ἀρκετῆ. Ἄρες νά ἐπιβλέπῃ ὁ θεὸς και ἐγὼ νά ἐνεργῶ, ἂν ἦναι ἀνάγκη. Ἄν ὄλοι ἐσκέπτεσθε, ὅπως σκέπτομαι ἐγὼ, οἱ ἄθεοι δὲν θά ἐκράτουν ὕψηλά τήν κεφαλήν των ὅπως τήν κρατοῦν περιφρονοῦντες και θεαί και ἀνθρώπινα!

Ο γέρον ἀνεχώρησε και ή Κασσάνδρα ἀκούσασα ότι ή θύρα της οἰκίας ἐκλείσθη ἀνήλθεν εις τὸ μαγειρεῖον, ὅπου εὐρε τὸν σὺζυγὸν της καθήμενον παρὰ τὴν ἐστίαν και θεοθυσιόμενον εις τοὺς συλλογιμοὺς του. Ἐφέλετο ή Κασσάνδρα ὑπὸ της ἐπιθυμίας νά μάθῃ τίς ἦτο ή αἰτία της ἐπισκέψεως τοῦ θεοῦ της, διότι και ή Κασσάνδρα ἦτο γυνή και εἶχε μικρὰν τινα ὄσιν περιεργεῖται· ἀλλ' ἀρ' ἔπερου δὲν ἐτόλμα νά ἐρωτήσῃ κατ' εὐθείαν· διὸ λαθῶσα τήν ἡλικίαν της ἤρεστο ἐργαζομένη ἐν σιωπῇ. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν δὲν ἤκουστο ἐν τῷ μαγειρεῖῳ ή ὁ μόνουτος κρύτος της ἡλακότης. Τέλος ὁ Ἰουστινιανὸς ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του και παρετήρησε τήν σὺζυγὸν του, ἧς σιωπηλὸς ἔκλαιεν.

— Διατί κλαιεῖς, Κασσάνδρα, τῆ εἶπε. Ἐμβαλε τί συνέθη; — Ὁχι, ἀπήντησεν ἐκείνη, κλαίω διότι σὲ βλέπω λυπημένον.

— Θέλεις νά μάθῃς τί με λυπεῖ; — Ἄν δύναμαι νά σὲ παραγορήσω εἶπε. Ἡεζύρεις, Ἰουστινιανέ, πόσον και ή ἐλαχίστη σου λύπη με καταθλίβει.

Ο Ἰουστινιανὸς ἐκάλυψε διὰ της χειρὸς του τοὺς ὀφθαλμούς του και ἀναπνεύσας θαθεῖς, εἶπε σοβαρῶς· — Κασσάνδρα μου, πρέπει ἐξ ἄπαντος νά σοι εἰπῶ τὸ μυστικόν τοῦ θεοῦ. Κίνδυνος μέγας μάς ἐπαπειλεῖ. Ὁ πρίγκηψ Σαβέλλος εὐρίσκειται ἀπὸ της χθὲς ἐνταῦθα και τήν ἑλευσίν του ἐνεκαίνιασε διὰ πρέβσεως ἧς ἠδύνατο νά συνταρᾶξῃ και τοὺς θράγους και τήν θάλασσαν. Τὰ καθ' ἕκαστα μή μ' ἐρωτήσης· ταχέως θά μάθῃς τί εἶναι σήμερον ή γενικὴ ὁμιλία της

χώρας μας. Αὐτοὶ οἱ Ρωμαῖοι ἰππῶται φαίνεται ότι δὲν ἔχουσιν ἄλλον πόδον ή νά μεταχειρίζονται θίαν και νά ἀδικῶσιν ἀθώους ἀνθρώπους. Τὸ δίκαιον, ή ἀρετῆ και ή τιμιότης εἶναι δι' αὐτοὺς ἀγνωστα· διὰ τοῦτο πρέπει νά ἡμεθα ἔτοιμοι νά μῶθωμεν και ν' ἀκούσωμεν τὰ χειρίστα. Ὁ θεῖος σου ἦλθε λοιπὸν νά με παρακινήσῃ τήν Κυριακὴν νά μεταβῶμεν· εις τήν πρώτην λειτουργίαν, και τοῦτο διὰ νά μή σὲ ἴσῃ ὁ Σαβέλλος. Ὡ! γίνουαι ἄλλος ἐξ ἄλλου ἄμα συλλογισθῶ ότι εἶναι δυνατόν νά εὐρεθῇ ἄνθρωπος νά ρίψῃ θλιμμα ἀναίειδ ἐπάνου σου! Ἡ Κασσάνδρα τὸν προσέβλεψε μετ' ἀπορίας.

— Και τί ἀποφασίζει ὁ σὺζυγός μου; ἠρώτησεν.

— Νά μεταβῶμεν εις τήν μεγάλην λειτουργίαν, ἀπήντησεν ὑπερηφάνος ὁ Ἰουστινιανός. Πρὸς τί νά κρυφθῶμεν; Τὸ δίκαιον και ή ἠθική πρέπει νά υποχωρήσουν ἀπέναντι της βίας και της αὐθαρειίας; Ὁχι, ὄχι· οὐδὲ τὸ πρόσωπόν σου θά σκεπάσης. Ἐὰν εις τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τόπον, ἐνωπιον Θεοῦ και ἀνθρώπων, καταμῶν νά ρίψῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου σου τοῦ καθαρῶ ἕν μόνον θλιμμα ἀναίειδ, μά ὄλους τοὺς Ἀγγίους, θά τὸ πληρώσῃ ἀκριθὰ και θά αἰσθᾶνθῃ ότι εις τὰς φλέβας μου ρεῖ ἀκόμη αἷμα ρωμαϊκόν.

Τὸν παλαιὸν κληρὸν πατήρ ἐφόνουσεν ἐνταῦθα τήν ἰδίαν του θυγατέρα διὰ νά τήν σώσῃ ἀπὸ τῆν ἀτιμίαν. Σὺ μοι εἶσαι πλησιαιτέρα παρ' ὅτι εἶναι κόρη εἶς πατέρα· διότι ἡμᾶς μὲν συνδέει τὸ μυστήριον, ἐκεῖνους δὲ μόνου ή φύσις.

Ῥίγος ἐκλίνας τὰ μέλη της ὀραίας γυναικός. Ζωή και θάνατος τῆ ἐφαίνοντο τόσον ἀπέχοντα ἀλλήλων. Ὅτε βίωος ἐνόησε καλλίτερον τὸν λόγον, τὸν ὅποιον ὁ σὺζυγός της μετὰ ἐπιφυλάξεως τῆ εἶχε εἶπει, κατέλαβε τήν ψυχὴν της ευγενῆς ἀγανακτήσης.

— Ἐὰν ὁ ἐνόησα καλ

ποδών. Είς τὴν πρόμνην καὶ τὴν πρόραν δι-
κοσμοῦ τὸ πλοῖον διὰ γεγλυμένων προσώπων
καὶ ζώων. Τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου τούτου συν-
έκειτο ἐκ 4000 κρηνημάτων, 400 δούλων καὶ
2820 ναυτῶν. Ἐτερον πλοῖον μικρότερον δια-
στάσεων, καλούμενον ἢ Θαλαμηγός, καὶ κατα-
σκευασθὲν καὶ τοῦτο διὰ τὸν Πτολεμαῖον, εἶχε
μῆκος μὲν 320 ποδῶν, πλάτος 45, ὕψος δὲ συμ-
περιλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος
αὐτοῦ σκηνῆς 90 ποδῶν. Τὸ πλοῖον τοῦτο ἦτο
προωριζόμενον διὰ τὰ ἀδελφὰ τοῦ Νεῖλου ὕδατα.
Ἡ θέα αὐτοῦ ἦτο μεγαλοπρεπής, πρὸ πάντων
δὲ ἡ πρόμνη ἦτο κεκοσμημένη μετὰ πολλῆς
τῆς καλλιτεχνίας. Ἐν τῇ μέσῳ τοῦ πλοίου ὑπὸ
τὸ κατάστρωμα εὐρίσκοντο μεγάλα ἐστιατήρια καὶ
δωμάτια πολυτελῆ, περιέχοντα πάντα ὅσα συνέ-
τεινον εἰς τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν εὐζωίαν. Κατὰ
τὴν πρόμνην ὑπῆρχε δίπατος στοά, καὶ ἡ μὲν
κατωτέρα στοά ἦτο ὡς εἶδος διαδρόμου, ἡ δὲ
ἀνωτέρα ὡς εἶδος μεγάλου ἐξώστου. Ἡ εἰσοδος
εἰς τὸν διάδρομον ἐλάμβανε χῶρον διὰ προδρόμου,
οὗ οἱ τοίχοι ἦσαν ἐξ ἐλέφαντος καὶ πολυτίμων
ξύλων, γεγλυμένων μετὰ πολλῆς τέχνης. Ἡ
κεντρικὴ αἴθουσα ἦτο εὐρύτατη, περιέχουσα ἀνα-
παιτικὰ ἀνάκλιτρα ἢ ὄροφ' αὐτῆς ἦτο ἐκ ξύ-
λου κέρου καὶ κυπαρίσσου· αἱ 20 αὐτῆς θύραι
ἐξ ἐλέφαντος. Αἱ δοκοὶ ἦσαν κεκρωσμέναι καὶ
ἔλαι κεκοσμημέναι διὰ ποικίλων γλυφῶν. Ἀπὸ
τοῦ γυναικωνίτου, εἰς τὸν ὅποιον ἐισήρχετο τις
διὰ πολυτελοῦς ἐστιατηρίου, κυκλικῆς κλίμαξ
ἔφερε πρὸς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ἐν τῇ
ὀπίῳ ἵστατο ὄρατον μαρμάρινον ἀγαλμα τῆς
θεᾶς. Ἡ μεγάλη τῶν συμποσιῶν αἴθουσα ἐστη-
ρίζετο διὰ κίωνων ἐκ τοῦ πολυτιμοτέρου ἰνδικοῦ
μαρμάρου. Τὰ ἱεῖα καὶ τὰ σχοῖνια ἦσαν κε-
χρωματισμένα διὰ ζωροῦ πορφυροῦ χρώματος.
Ἡ θαλαμηγός αὕτη ἐχρησίμευεν εἰς τὰς ἐκδρο-
μάς, ὡς ὁ Πτολεμαῖος ἐπεχειρεῖ ἐπὶ τοῦ Νεῖλου.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΣΑΤΥΡΙΚΩΝ
ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ Α. ΣΟΛΟΜΟΥ.

(Εἰκόνες Ἰ. Δαλιάρου.)

Ο ΣΥΡΜΟΣ.

Ἡ Κυρία Φλογεροῦ
Δι' ἐν φόρεμα χοροῦ
Μὲ τὸν ἀνδρα τῆς μαλόνει
Καὶ τὸ πᾶν ἀναστατώνει.
Τῆς λογοτριβῆς αἰτία
Εἶναι ὅτι ἡ Κυρία
Ἀγαπᾷ τὸ δεκολετῆ
Ὡς οὐδεὶς εἶδε ποτέ.
Ὁ δὲ σύζυγος φρονῶν,
Ὅτι εἶν' αἰκίος κανὼν
Τῆς συμβίας του τὰ κάλλη
Νὰ τὰ βλέπωσι κ' οἱ ἄλλοι,
Ἀντιτάσσεται ἐντόνωσιν

Δὲν θὰ καταστῶ ποτέ·
Αἱ ἀρχαὶ μου εἰν' αὐταί."
"Τὰς ἀρχάς σου ἐνωῶ,"
Λέγει τότε, ἐν θυμῷ,
Ὁ παροξυνθεὶς συμβίος,
"Ἄλλ' ἐγὼ εἰμ' ἐναντίος!
Κ' εἶναι ἀρετὸν νομίζω
Νὰ εἰπῶ ὅτι γνωρίζω
Πῶς ὀφείλει νὰ φρονῇ
Ἡ συμβία ἡ σεμνή."
Ὅχι μόνον δεκολετῆ
Δὲν ἐνόησα ποτέ
Ὅτι θέλει πρὸ τοῦ κόσμου
Ἐκτεθῆ ἡ σύζυγός μου,

ἀποθήκης ταύτης ὑπῆρχον ἑτέρα ἀποθήκη θαλασ-
σίου ὕδατος περιέχουσα ἰχθὺς διατηρούμενους
ζῶντας διὰ τὴν τροφήν τῶν ἐπιβατῶν. Περιε-
στέρητο δὲ τὸ πλοῖον ὑπὸ δακτῶ ἄγροφων πύργων,
ἐντός τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο ἀνὰ δύο ἑξακον-
τιστικαὶ μηχαναὶ, αἵτινες διὰ τῶν καταλλήλων
τοποθετημένων ὀπῶν ἐξεσφραδίζον λίθους κατὰ
τῶν ἐχθρικών πλοίων. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος
ἦτο τοποθετημένος πελώριος καταπέλτης, ὅστις
ἐξηκόντις λίθους θάρους 1 1/2 στατήρας καὶ ὀ-
κοῦς 12 πήχρων μῆκους εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς στα-
δίου (400 ποδῶν). Πρὸς τούτοις δὲ, χάριν προ-
φυλάξεως ἀπὸ τῆς ἐφόδου, εἶχε τὸ πλοῖον περὶ
τὸ κατάστρωμα αἰθροῦς φράκτας. Ἐκατέρωθεν
τοῦ πλοίου ἵσταντο διαρκῶς 60 ἑνοπλοὶ φύλα-
κες· ἑτεροὶ δὲ φύλακες ἵσταντο περὶ τοὺς ἱστούς·
ἐντός τῶν πύργων 48 ὀπλίζεται καὶ 600 εἰς τὴν
πρόραν. Τὸ πελώριον τοῦτο πλοῖον ὀνομάσθη
κατ' ἀρχάς "αἱ Συρακοῦσαι", ἐπειδὴ ὅμοιος
ὀλίγοι λιμένες τῆς Σικελίας εἶχον ἰκανὴν χω-
ρητικότητα ὅπως δεχθῶσιν αὐτὸ, ὃ ἱέρων ἐδώ-
ρησεν αὐτὸ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου
Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελλον καὶ τὸ ὄνομασεν
"Ἀλεξάνδρεια". Τὸ φορτίον αὐτοῦ συνέ-
κειτο ἐξ 60,000 μεδίωνων σίτου, 10,000 ἀγ-
γείων πεπληρωμένων καταργισμένων ἐδεσμάτων,
20,000 ταλάντων (ἦτοι 10 χιλιάδων στατήρων)
δάμνακος καὶ 20,000 ταλάντων ἄλλων πραγμα-
τείων, ἐξαιρουμένων τῶν πρὸς τροφήν τοῦ πλη-
ρώματος ἀναγκαίων. Ἀρκοῦσι τὰ ὀλίγα ταῦτα
παραδείγματα, ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι
κατὰ πολὺ ὑπερέχον ἡμῶν τῶν νεωτέρων καὶ
κατὰ τὰς διαστάσεις καὶ κατὰ τὴν μεγαλοπρέ-
πειαν τῶν πλοίων.

Καὶ κατηγορεῖ συγχρόνως
Πᾶν τὸ παρσιανὸν
Καὶ τῶν ὁμων τὸ γυνάιν.

"Μήπως, λέγ' εἶναι χρηρμός
Τέλος πάντων ὁ συρμός,
Κ' ἕκαστος ὑποχρεοῦται
Μετ' αὐτοῦ νὰ συμμορφοῦται;
Μήπως ἐπειδὴ καὶ μία
Ἰδιότροπος Κυρία
Μὲ ὀλίγην συστολήν
Νέαν εὐρηκε στολήν,
Πρέπει ν' ἀναστατωθῇ
Παρεούθς καὶ ἐνδοθῇ
Τὸν ἱματισμὸν τὸν νέον
Πᾶν τὸ φύλον τὸ ὄρατον;
Δὲν εἰν' ἀραγ' ἡ σεμνότης
Κ' ἡ 'ς τὸ ἐνδομα ἀπλότης
Πρώτιστος καλλοπιρμός;
Τί σημαίνει ὁ συρμός;..."

Ταῦτα πρὶν καλοσιπῆ,
"Ὅθάναι πλέον, ἐντροπή!"
Ἄνακράζει ἡ Κυρία,
"Ὅθάναι ἡ μερολογία.
Μόνον ἀνθρωπίνων καταργισμένων ἐδεσμάτων,
20,000 ταλάντων (ἦτοι 10 χιλιάδων στατήρων)
δάμνακος καὶ 20,000 ταλάντων ἄλλων πραγμα-
τείων, ἐξαιρουμένων τῶν πρὸς τροφήν τοῦ πλη-
ρώματος ἀναγκαίων. Ἀρκοῦσι τὰ ὀλίγα ταῦτα
παραδείγματα, ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι
κατὰ πολὺ ὑπερέχον ἡμῶν τῶν νεωτέρων καὶ
κατὰ τὰς διαστάσεις καὶ κατὰ τὴν μεγαλοπρέ-
πειαν τῶν πλοίων.

Ἄλλ' οὐδὲ κἄν ὑποκπετοῦθην,
Μετὰ σοῦ δὲ ἐμνηστοῦθην,
Ὅτι κόρη τοῦ συρμοῦ
Θὰ διώσῃ μετ' ἐμοῦ."
Ταῦτα εἶπε σοβαρῶς
Ὁ συμβίος κ' αὐστηρῶς
Ἀτενίσας τὴν Κυρίαν
Ἐκοψε τὴν ὀμιλίαν.
Ἄλλ' εὐθὺς ἀνεμοζάλη
Ὡς ἂν ἤρχετο μεγάλη,
Ἀρχεται τῆς γυναικὸς
Ὁ εἰς φιλιππικός.

Μὲ ἐνόμισας λοιπὸν
Ὅν τοσοῦτον ποταπὸν,
Ὅστε τῆς καλαισθησίας
Τὰς ἐμφύτους συνθεσίας,
Τῆς κομψότητος τὴν τάσιν
Κι' ὅ,τι εἰν' εὐγενὲς τὴν πλάσιν,
Ὅλα νὰ ε' ἀποστραφῶ
Χάριν σοῦ, καὶ νὰ ταφῶ;
Κ' ἐπομένως, δηλαδῆ,
Ἀπλῶς μόνον ἐπειδὴ
Εἶσαι τώρα σύζυγός μου
Ν' ἀποξενωθῶ τοῦ κόσμου!
Καὶ ε' ἀλλόκοτὰ σου ἦβη
Καὶ συστήματα εὐθήη

Ὡς ἀρνίον εὐπειθῆς
Νὰ παραδεχθῶ εὐθὺς;
Τόσον, λέγω, ποταπὸς
Μοὶ ἀπέδωκας σκοπούς;
Τόσον μ' ἔκρινας νηπίαν
Κ' ἐξουτελισμῶ ἀξίαν;...
Καὶ τολμᾶς νὰ μὲ προήσῃς
Ὅτι, δὴθεν, νὰ συζήσῃς
Δὲν ἐνόησας ποτέ
Μὲ κυρίαν δεκολετῆ;
Εἰς ἀπάντησιν κ' ἐγώ,
Μάθε ὅτι ἐνωῶ
Τὸν συρμὸν νὰ μὴν ἀφίσω,
Ἄλλὰ μάλιστα νὰ ζήσω
Μ' ἔλας τῆς πολυτελείας
Τὰς ἀκτίνας καὶ μαγείας
Καὶ μὲ πᾶν ὅτι στυπνὸν
Κι' ὄντως παρσιανόν.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ δεκολετῆ,
Ὡ! μὴ φαντασθῆς ποτέ
Ὅτι θὰ τὸ παρατήσω·
Μάλιστα θὰ τὸ αὐθίσω
Κ' εἰξερῶ το... Τί θαυμάζεις,
Καὶ μὲ ἀγριοκυττάζεις;...
Ἐπρεπε νὰ τὰ σκεφθῆς,
Κύριε, πρὶν νομφευθῆς."
Ταῦτα εἶπ' ἐμφαντικῶς·
Ἄλλ' εὐθὺς κακὴν κακῶς
Ἡ σκηνὴ μεταμορφοῦται·
Ὁ ἀνὴρ ἐξαγριόεται
Καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀρχίζει,
Ἡ γυνὴ θρηνεῖ, ὑβρίζει
Κ' εἰς τὰ περίε ἀντηχεῖ
Ἀσυνήθης ταραχῆ.

Κόσμος γυναικῶν κ' ἀνδρῶν,
Νεανίσκων καὶ κορῶν,
Σχεδὸν ὅλ' ἡ γειτονία
Σπεύδει τότ' ἐκαὶ ἐν βίῃ,
Καὶ τὰ τῆς φιλονεικίας
Ἐμπλοὺς περιεργείας
Νὰ νοήσῃ προσπαθεῖ
Ὅπως συναποφανθῇ,
Μ' ὕφος κατανοκτικόν,
Συγκινῶν καὶ στωϊκόν,
Ἡ Κυρὶ ἀπολογεῖται
Καὶ πᾶν στήθος συγκινεῖται.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Έν Λειψία τῆ 15/27 Σεπτεμβρίου 1882.

ΕΛΛΑΣ. Ἡ Ἑλληνοτουρκική διαφορά, ἡ ἕνεκα τῶν ἡμιφισθητομένων κατὰ τὴν μεθόριον γραμμὴν θέσεων προκείμενα, ἡρωϊκῶς, συγκαταθείσας τῆς Ὑ. Πόλης νὰ παραδώσῃ τῇ Ἑλλάδι καὶ τὰς τεσσαρας θέσεις ταύτας. Ἡ ἔμφρων πολιτικῆ τῶν κυβερνήσεων τῶν δύο ἡμέρων κρατῶν ἐπέφερε τὸ εὐχάριστον τοῦτο ἀποτέλεσμα, καὶ ἀπεσόδῃσεν πᾶσαν εἰς τὸ μέλλον ἀφορμὴν διενέξεως καὶ παρεξηγήσεως. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην πᾶς τις ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ ὑπουργεῖον Τρικούπη ἐπολιτεύθη μετὰ πολλοὺ ἁθρόους καὶ ἀξιοπρεπείας. Τὰ τελευταῖα τηλεγραφήματα ἀγγέλλουσι τὴν εἰρηνικὴν λύσιν, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ σύμψαξ ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος χαίρει.

Αἴγυπτος. Τὰ τελευταῖα ἐν Αἰγύπτῳ συμβάντα εἶναι ἤδη τοῖς πᾶσι γνωστά. Μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν ἐν Τελ-ελ-Κεθίρ μάχην, καθ' ἣν ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς ἤρατο νικίαν περιφανῆ, τὰ ἀσύντακτα στήθη τοῦ Ἀραβῆ δισκοροπίστησαν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀραβῆς καταφυγὸν εἰς Κάϊρον συνελθὼν αἰχμάλωτος μετὰ τῶν κυριωτέρων αὐτοῦ ἀπαδῶν καὶ συμβούλων. Ὁ ἀστὴρ αὐτοῦ μάλιστα ἀνατείλει ἐξ οὐραὶ πάλιν καὶ ὁ χθὲς ἀκόμη πανίσχυρος νομιζόμενος δικτάτωρ τῆς Αἰγύπτου εἶναι σήμερον ἄσημος αἰχμάλωτος, περιμένων τὴν τύχην του ἐκ τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὅποιον προσεχῶς μέλλει νὰ τὸν δικάσῃ. Μόνον ἡ φρουρὰ τῆς Δαμιᾶτης διενόησεν ν' ἀντισταθῇ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπειλούμενη καὶ διὰ ἑνῶν καὶ διὰ θαλάσσης καὶ ἐνοήσασα ὅτι οὐδεμία τῇ ὑπελείπετο διέξοδος κατέβησε καὶ αὐτὴ τὰ ὄπλα καὶ παρεδόθη τοῖς Ἀγγλοῖς. Ὁ Κεθίθης παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ WOLSELEY μετέβη εἰς Κάϊρον, ἔνθα ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτός. Ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ αἰδηροδρόμου ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ δούξ τοῦ CONNAUGHT, ὁ υἱὸς τῆς βασιλείσεως Βικτωρίας, ὅστις ὡς γνωστὸν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, θέλουσα ν' ἀνταμείψῃ τοὺς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Αἰγύπτου διευθύναντας ἐπαφίως τὸν ὑπηρεσιῶν τῶν, ἀπένειμει εἰς τὸν ναύαρχον Σέιμουρ καὶ εἰς τὸν στρατηγὸν WOLSELEY τὸν τίτλον τοῦ βαρωνέτου, ὅστις δίδει αὐτοῖς τὸ δικαίωμα νὰ παρακαθίσωσιν ἐν τῇ βουλῇ τῶν Λόρδων. — Χθесινὸν τηλεγράφημα ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀναφέρει ὅτι τὰ πρῶτα δεῖγματα τοῦ ἐφεταμένου βάμβακος ἐκομίσθησαν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην. Ἡ ποιότης εἶναι καλὴ ἢ δὲ ἐσοδεῖα τοῦ αἵθους τούτου ὑπολογίζεται εἰς 2/4 ἑκατομμύρια δεμάτων ἢ ἐλάττωσις ἀποδίδεται εἰς τὴν ἕλλειψιν τοῦ ἀναγκαίου ὕδατος.

ΡΩΣΣΙΑ. Ἡ αὐτοκρατορικὴ τῆς Ρωσίας οἰκονομία μεταβάσα ἐσχάτως εἰς Μόσχαν, ἔνθα διέμενεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς Πετροῦπολιν. Κατὰ τὴν ἐν Μόσχᾳ διαμονὴν τῶν αἰ. ΑΑ. ΜΜ. ἐπεσκέφθησαν ἐπανειλημμένως τὴν Ἐκθεσὴν καὶ παρευρέθησαν ἐν τῇ παρὰ τοῦ στρατιωτικοῦ διουκικοῦ δοθῆναι εἰς τιμὴν αὐτῶν μεγαλοπρεπεῖ ἡρώδ. Λίαν εὐχάριστον ἐντύπωσιν ἐνεπλήρην εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς μοχλοβιτικῆς κοινωνίας ἢ ἐμφάνεισι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους, τὸ ὅποιον ἐλευθέρως καὶ ἄνευ συνοδείας περιήρχετο τὰς οὐδὸς τῆς ἀρχαίας ῥωσικῆς πρωτεύουσας.

ΙΤΑΛΙΑ. Μεγάλαι πλημμύραι συνέβησαν κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἐν ταῖς βορείαις τῆς Ἰταλίας ἐπαρχίαις. Ἐνεκα τῶν ἀδαισιπτῶν βροχῶν οἱ ποταμοὶ ὄλοι ὑπερῆχαισάν καὶ τὰ ὁρμητικὰ ὕδατα κατέστρεψαν πᾶν τὸ προστυχόν, χωρὶς ἄγρους, τηλεγράφους, αἰδηροδρομικὰς γραμμὰς. Αἱ ζῆμαί εἶναι ἀνυπο-

λόγιστοι. Δυστυχῶς καὶ οὐκ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐγένοντο θύματα τοῦ μαινομένου στοιχείου. Κατάλογοι συναισφορῶν ὑπὲρ τῶν παθόντων ἡνοίχθησαν καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν. Ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος, ὅστις ἐχορήγησεν ἀμέσως 200 χιλ. φράγκων, ἐπεσκέψθη αὐτοπροσώπως μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν δημοσίων ἔργων τὰς παθούσας ἐπαρχίας.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ.

Ἡ πανηγύρις ἐν Λειψία. Πρὸ δέκα ἡμερῶν ἐγένετο ἐν Λειψία ἑναρξίς τῆς κατ' ἔτος ἐν ὄρα φθινοπώρου τελουμένης ἐμπορικῆς πανηγύρεως. Ἄν καὶ ἡ σημασία τῆς πανηγύρεως ταύτης ἦν αὐτὴ ὑποδεστέρα τῆς ἀρμυρῆς, τῆς πανηγύρεως τοῦ Πάσαχα λεγομένης, οὐχ ἦσεν ὅμως ἐφέτος παρατηρεῖται ἰκανὴ κίνησις καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ δέρματα, ἐν τῶν εἰδῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνεκράθεν ἐγένοντο ἐν Λειψία σπουδαῖαι συναλλαγῆαι. Ἐπειδὴ δὲ ἐφέτος οἱ πωληταὶ δερμάτων δὲν ἦσαν πολλοὶ καὶ ἡ πρὸ μικροῦ ἐν Φραγκοφούρτῃ τελεσθεῖσα πανηγύρις τῶν δερμάτων εἶχεν ἀποβῆ ἀρκούντως γαλαρὰ, προσεδόκατο ἐνταῦθα ὕψους τιμῶν, ἦτις καὶ ἐπλήθη, διότι ἀμέσως κατὰ τὴν πρώτην τῆς πανηγύρεως ἡμέραν ἡ διάθεσις τῶν ἀγοραστῶν ἐγένετο καταφανής. Μεγάλῃ πρὸ πάντων ζήτησις παρετηρήθη εἰς τὰ γονδρά δέρματα πρώτης ποιότητος, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τούτου ὑπερετιμήθησαν 6 μαρκῶν κατὰ στατήρα. Τὰ κατωτέρως ποιότητος δέρματα, ὀλιγώτερον ζητημένα, ἦσαν καὶ εὐδυνώτερα. Λίαν ὑπεστηρικμένοι ἦσαν αἱ τιμαὶ τῶν πρὸς γρῆσιν ἀμαζῶν καὶ ἰπποσκευῶν δερμάτων, εἰς τὰ ὅποια πολλὰ ἐγένοντο πράξεις.

Περὶ ἄλλων εἰδῶν τῆς ἐφετεινῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως θέλομεν διαλαθεῖν ἐν τῷ προσεχῇ τεύχει. Ὁ βροχαρὸς καιρὸς, ὁ ἐπικρατήσας καθ' ὅλην τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἀπέστρεψε πολλοὺς ἀκόμη ἐμπόρους κατ' αὐτοὺς καὶ τὸν ἀπεταλείσεν. Οἱ Σουηδοὶ μαθόντες τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τῶν ἐγγόντων θηριώδεις· μάτην ἐπροσπάθει ὁ Βάλλενσταῖν, καίτοι, πληγωμένος, νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἰδιώκους του· μάτην προσήλθεν ὁ ἀτρόμητος στρατηγὸς Πικολόμινης εἰς ἐπικουρίαν τῶν ὑποχωρούντων αὐτοκρατορικῶν. Ἡ νίκη ἔμεινεν ἀδιαφιλονίκητος εἰς τοὺς Σουηδοὺς. Ἡ μερίς τῶν διαμαρτυρουμένων ἐθριάμβησεν.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐτελέσθη ἐνταῦθα μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος ἢ πεντηκονταετηρις τῆς ιδρύσεως τοῦ Συλλόγου Γουστάβου Ἀδόλφου, τοῦ ιδρυθέντος εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν πρὸ 250 ἀκριβῶς ἔτων ὁ μεγαλεπήβολος βασιλεὺς τῆς Σουηδίας ἔπεσε μαχόμενος ἐν τῇ παρὰ τὴν Λειψίαν συγκροτηθεῖσιν αἱματηρῇ καὶ πεισματώδει μάχῃ μετὰ τῶν προτεσταντῶν Σουηδῶν καὶ τῶν καθολικῶν Αὐστριακῶν. Ἐν τῇ πεδίῳ ἐκείνῃ τοῦ Lützen (εἰς ἀπόστασιν ἡμισίας μίλις ὄρα ἀπὸ τῆς Λειψίας) ἀπεφασίσθη ὁ ἀγὼν δύο ἰσχυρῶν στρατηλατῶν, ἀπεφασίσθη τὸ πολιτικὸν καὶ θρησκευτικὸν τῆς Γερμανίας μέλλον· τὸ πεδῖον ἐκεῖνο ἐπέστεισε διὰ τοῦ αἵματός του ὁ ἀνδρῶς βασιλεὺς Γουστάβος Ἀδόλφος, ὁ ὑπὲρ τῆς ἐνοτήτος τῶν διαμαρτυρουμένων ἐκθύμως ἀγωνισάμενος.

Τὴν 5 Νοεμβρίου 1632 ὁ σουηδικὸς στρατὸς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ τοῦ βασιλέως ἔστησε τὸ στρατόπεδόν του ἐν τῇ ἐκτεταμένῃ καὶ ἀδένδρῳ τοῦ Lützen πεδιάδι, τῇ πρὸς ἀνατολάς τῆς Λειψίας κειμένη. Ὁ Γουστάβος Ἀδόλφος εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς ὑπὸ

τὸν Βάλλενσταῖν ἤρχετο πρὸς συνάντησιν του· ἀπεφάσισε δὲ νὰ τὸν προλάβῃ καὶ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἔλευσιν τῶν συμμάχων του Σαξῶνων. Πικρὴ ὀμίχλη κατεκάλυψε τὴν ὄλην πεδιάδα τὴν πρῶτην ἑταῖον τοῦ 6 Νοεμβρίου. Ὁ βασιλεὺς τελείσας τὴν προεινῆν προσευχὴν του ἐπέβη τοῦ ἵππου του, ἐπεσφώρησε τὸν παρατεταγμένον στρατὸν καὶ προσεφώνησεν αὐτὸν· εἰτα δὲ γυμνώσας τὸ εἶφος ἀνέκραξεν· “Ἐμπρός! Ὁ Θεὸς ἔστι ἡμῶν θώραξ ἡμῶν!” (Συνεπεία πληγῆς ἣν εἶχε λάβει πρὸ πάντε ἔτων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ πλευρὸν δὲν ἠδύνατο νὰ φορέσῃ θώρακα.) Ὁ στρατὸς ὅλος ἐπροχώρησε· συνέκειτο δὲ ἐν 15 χιλιάδων πεζῶν καὶ 6500 ἵππων. Πρὶν εἶτι διασκοπεσθῆ ἢ προεινῆ ὀμίχλη ἔλαβε χώραν ἡ σύγκρουσις τῶν δύο ἐχθρῶν στρατῶν, σύγκρουσις πεισματώδης εἰς ἄκρον, διότι μεγάλῃ ἦτο ἐκατέρωθεν ἡ λύσσα. Αἰφνίς σφαῖρα ἔθρουσε τὸν θώρακον τοῦ Γουστάβου Ἀδόλφου. “Ὁ βασιλεὺς ἐπληρώθη! ἀνεφώνησαν οἱ Σουηδοὶ. Μὴ φοβήσθε, παιδιά! ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν, δὲν εἶναι τίποτε ἐμπρός!” Ἀλλὰ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀφθονῶς ἐκ τῆς πληγῆς καὶ ὁ βασιλεὺς ἤσθάνετο ὅτι αἱ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλιπον. Τότε στραφεὶς πρὸς τὸν δούκα τοῦ Λαουεμβούργου, ἔνα τῶν πιστοτάτων αὐτοῦ ἀπαδῶν, τῷ εἶπε γαλλικῶς τὴν ὀμίχλη μακρὰν τῆς μάχης ὅπως ἀναλάβῃ ὀλίγον. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ἀντισυνταγματάρχης Φάλκμπεργ, φανατικὸς καθολικὸς, ἀναγνωρίσας τὸν βασιλέα ἐπροσβόλησε κατ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ συστάδην, ἀνακράζων· “Σὲ ἐξήτουν πρὸ πολλοῦ!” Ὁ Φάλκμπεργ ἔπεσε τρωθῆς ὑπὸ πλείστον σφαιρῶν· ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἦτο καιρῶς πληγωμένος· κλονόμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου εἶπε πρὸς τὸν προσπαθόντα νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὸν δούκα τοῦ Λαουεμβούργου· “Ἀδελφε, σῶσον τὴν ζωὴν σου· δι' ἐμὲ τετέλεστο!” Ἐν τῇ ἐπιλήθουσῃ συγχύσει ὁ βασιλεὺς ἐχωρήσθη ἀπὸ τῆς ἀκολουθίας του καὶ τέλος κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου. Ἀποσπασμα αὐστριακῶν ἰδὼν αὐτὸν κατακείμενον καὶ ἡμιθανῆ ὤρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀπετελείωσεν. Οἱ Σουηδοὶ μαθόντες τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τῶν ἐγγόντων θηριώδεις· μάτην ἐπροσπάθει ὁ Βάλλενσταῖν, καίτοι, πληγωμένος, νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἰδιώκους του· μάτην προσήλθεν ὁ ἀτρόμητος στρατηγὸς Πικολόμινης εἰς ἐπικουρίαν τῶν ὑποχωρούντων αὐτοκρατορικῶν. Ἡ νίκη ἔμεινεν ἀδιαφιλονίκητος εἰς τοὺς Σουηδοὺς. Ἡ μερίς τῶν διαμαρτυρουμένων ἐθριάμβησεν.

Ὁ Γουστάβος Ἀδόλφος ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 38 ἔτων. Ἦτο τὸ κόσμημα τοῦ Σουηδικοῦ θρόνου, λέγει ὁ διάσημος ἱστορικὸς Ράιχε περὶ αὐτοῦ, ἦτο ὁ ἀκραϊνέστερος χαρακτήρ ἐν τῇ πολυκομμάτῳ ἐκείνῃ ἐποχῇ. Ὑπὲρ τὸ πρωτεσταντισμῶ ἠγωνίσθη ἐκθύμως καὶ ἀποτελεσματικῶς αὐτὸν εἶχε θέσει ὡς ἀρχὴν τοῦ αἵματος καὶ σκοπὸν.

Ἐν τῇ θέσει, ἐν ἣ ἔπεσον ὁ ἀνδρῶς βασιλεὺς, ἐστήθη πρὸ δύο ἐκατονταετηρίδων περίπου ἀπλῆ πέτρα, φέρουσα ὡς ἐπιγραφὴν τὰ δύο στοιχεῖα Γ. Α. Ἡ πέτρα αὕτη μέχρι σήμερον καλεῖται ἡ πέτρα τοῦ Σουηδῶν (Schwedenstein), καὶ κατέστη τόπος προσκυνήσεως τῶν διαμαρτυρουμένων. Παρὰ τὸ μνημεῖον ἐκεῖνο ἔλκειν ἡ ἐφετεινὴ ἐορτὴ τοῦ συλλόγου Γουστάβου Ἀδόλφου.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὸ δένδρον τῆς Παναγίας. Κατὰ τὰς τελευταίας ἀποφράδας ἡμέρας, ἅς διήλθεν ἡ Αἴγυπτος, κατεστράφη καὶ ἐν τῶν παναγιαῶν καὶ ἱερῶν

τάτων κειμηλίων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Πρὸς βορρᾶν τοῦ Καιρίου καὶ παρὰ τὰ εἰρηία τῆς ἀρχαίας Ἡλιουπόλεως (τῆς πόλεως ΟΝ τῆς Ἁγίας Γραφῆς) ἴστατο δένδρον, ὑπὸ τὴν οὐρανὸν τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν ἀνεπαύθη ἡ Παρθένος μετὰ τοῦ θρέφους Ἰησοῦ κατὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον ἀναγῆν τῆς. Τὸ δένδρον τοῦτο, ἀντικείμενον λατρείας δι' ἄλλους τοὺς Χριστιανούς, εὐρίσκειτο ἀνεκράθεν ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τῶν ἐν Καιρῷ Φραγκισκανῶν ἐσχάτως δὲ οἱ Αἰγύπτιοι, θέλοντες νὰ ἐχειρῶσιν ὄχυρόν στρατόπεδον παρὰ τὴν Ἡλιούπολιν, κατέρριψαν ἐν τῷ ἀγρίῳ αὐτῶν φανατισμῷ καὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο δένδρον. Μόλις ἐξέχει νῦν ἡ ρίζα αὐτοῦ ἐκ τοῦ εἰδάφους.

Κορεανικὸς χάρτης. Γνωστὸς ἦτο ἀνεκράθεν διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ ποιότητα ὁ χάρτης τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Ὁ χάρτης ὁμοσχευάσεται δὲ ἀποκλειστικῶς ἐκ καννάβεως καὶ εἶναι τόσον στερεός, ὥστε μετὰ πολλοῦ κόπου σχίζεται. Ὁ χάρτης οὗτος ἐχρησμένος δι' ἐλαίου χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν ἀλετριλίων, πικλῶν, ἀδιαβρόχων μανδύων κ. τ. τ. ἀντικαθιστᾷ δὲ καὶ εἰς τὰ παράθυρα τὰς οἰκίας, ὧν ἡ χρῆσις εἶναι εἰς ἐντελῶς ἀγνωστος ἐν Κορέᾳ.

Ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις. Ἐν τῶν τελευταίων λευφάνων τοῦ περιφρήμου ἰσπανικοῦ στόλου (τῆς ἀρμάδας) δι' οὗ ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ὁ Β'. ἦθελεν ἐν ἔτει 1588 νὰ κυριεύσῃ τὴν Ἀγγλίαν, ἀνακαλύφθη ἐσχάτως παρὰ τὴν μεσημβρινὴν τῆς νήσου WIGHT παραλίαν καὶ ἀνεσφύρη ἐκ τοῦ πωθιμένου τῆς θαλάσσης, ἔνθα ἐπὶ 300 ὄλα ἔτη ἔκειτο. Εἶναι τὸ εἶρημα τοῦτο πυροβόλον ὀπισθογεγῆς ἀλλοκότου σχήματος καὶ ὄλον ἐξ ὀρειχάλκου. Ἡ κἀνὴ αὐτοῦ ἔχει μήκος πέντε ποδῶν, περιεστρέφεται δὲ ὑπὸ πολλῶν σιδηρῶν δακτυλιδίων κατὰ τὸν ἰσπανικὸν τρόπον. Ὅμοιάς τὸ πυροβόλον τοῦτο καθ' ὅλα ἔκειτο, τὸ ὅποιον εἶναι ἐκτεθειμένον ἐν τῷ Πόρτῳ τοῦ Λονδίνου.

Διαγώνισμα Θεολογικόν. Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου ἔθηκε διὰ τὸ ἔτος 1883 διάφορα διαγωνίσματα, μετὰ τῶν ὁποίων ἐν κυρίῳ, ὑπόθεσιν ἔχον θεολογικὴν, θέλει θεσπίσας προσελκύσει τὴν προσοχὴν καὶ τῶν παρ' ἡμῖν Θεολόγων. Τὸ θέμα εἶναι, τίνας αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ πηγαί, ἐφ' αἷς στηριζόμενος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς συνέγραψε τὸ ἔργον του, τὸ ἐπιγραφόμενον “ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὁρθοδόξου πίστεως.”

Περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Γλάδστωνος. Ὁ φιλέλλην πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Γλάδστων κατὰγετα ἐκ τῆς Σκωτικῆς οἰκογενείας τῶν GLED-STONES. Ἡ λέξις gled σημαίνει ἐν τῇ σκωτικῇ διαλέκτῳ ἱέρακα, stone δὲ θράχον. Ὁ πάππος τοῦ Γλάδστωνος, Θωμᾶς, ἀπεκατέστη ἐν τῇ πόλει Leith, ἔνθα ἐπλοῦτισεν ὡς ἔμπορος αἰτηρῶν. Τὸ πρῶτον τῶν δεκαετῶν του, ὁ υἱὸς του Ἰωάννης, ἀπέκτισσε μεγάλην ἐμπορικὴν φήμην ὡς συνεταιρὸς τοῦ ἐν Λίβερπόλει οἴκου Κόρρη, Γλάδστων καὶ Βράδσον, καὶ κατόπι ὡς ἰδρυτῆς ἐμπορικῶ οἴκου μεγάλου, οὗ αἱ σχέσεις ἐξετεινόντο μέχρι Ρωσσίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ πλούσιος οὗτος ἔμπορος ἤγαπα ὑπερμέτρος τὴν πολιτικὴν, ἦτο πιστὸς ὅπαδός τοῦ Κάνινγρος καὶ συνέγραψε καὶ τινὰς ἀξίας λόγου πολιτικὰς διατριβὰς. Τῷ 1842 ἔλαβε παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὸν τίτλον τοῦ βαρωνέτου, ὃν ἐκληρονομήσεν ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ υἱὸς Ἰωάννης. Δευτερότοκος δὲ τοῦ βαρωνῶνος υἱὸς εἶναι ὁ νῦν πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγ-

γίας Γουλιέλμος Γλάδστων, γεννηθεὶς τῇ 29 Δεκεμβρίου 1809. Παῖς ὢν ὁ Γλάδστων ὀλιγίστην κλίαν ἠσθάνετο διὰ τὴν ἀριθμητικὴν, ὑπερ πολλὰκις ἔφερον εἰς ἀπελπισίαν τὸν διδάσκαλόν του· ἀπ' ἐναντίας ἠγάπα τὴν ποίησιν καὶ τὴν φιλολοσίαν. Ὡς μαθητῆς ἐν τῇ Ἐτωνίᾳ σχολῇ ἐξέδωκεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν μικρὰν ἐφημερίδα τῶν μαθητῶν. Γνωστὰ εἶναι αἱ περὶ Ὁμήρου μελέται τοῦ ἐπιφανοῦς πολιτικοῦ ἀνδρός.

Μῦθος πολιτικός. Τὴν κατωτέρω λίαν ἐπιτυχῇ καὶ ἐπικαιρῶν παρὰφρασιν τοῦ γνωστοῦ μύθου τοῦ Λαφονταίνου “Ὁ τέτατος καὶ ὁ μῦρμος”, δημοσιουθεῖσιν ἐσχάτως ἐν τινι γαλλικῷ φύλλῳ, παραθέτομεν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, φοβόμενοι μὴ ἐν μεταφράσει ἀπολέσῃ τὴν χάριν καὶ τὴν γλαυρότητα τῆς·

LA CIGALE ET LA FOURMI. Fable probable. La République, ayant bien radoté Tout l'hiver et tout l'été, Se trouva fort dépourvue. Quand l'Égypte fut vaincue. Elle regarda le gâteau Et, pour en avoir un morceau, Elle alla crier famine Chez Albert, sa voisine. Lui disant: — Et maintenant Part à deux, charmant enfant. Albion n'est pas donneuse, C'est là son moindre défaut. — Que faisiez vous, au temps chaud? Dit-elle à la solliciteuse, Quand Arabi, plein de courroux, Tenait tête à l'armée anglaise, Et, quand nous la trouvions mauvaise, Étiez-vous à côté de nous? Pendant ce temps que faisiez-vous? — Nuit et jour, à tout venant Je chantais la Marseillaise. — Vous chantiez? J'en suis fort aise. Brossez-vous le ventre à présent!

Τὰ ἅπαντα τοῦ Λέσσιγγ ἐν ῥωσικῇ μεταφράσει. Πρὸ μικροῦ ἐξεδόθη ἐν Πετροῦπόλει ἡ πρώτη ῥωσικὴ μετάφρασις τῶν Ἀπάντων τοῦ διασημοῦ Γερμανοῦ ποιητοῦ καὶ κριτικοῦ Λέσσιγγ. Κατὰ καιροὺς εἶχον ἡδὴ μεταφρασθῆ διάφορα τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν ῥωσικὴν γλῶσσαν, καὶ ὁ πρῶτος ποιητὰς ἀρχὴν ἦτο ὁ πρόεδρος τῆς ῥωσικῆς Ἀκαδημίας Ναρτώφ, ὅστις κατὰ τὸ 1760 ἐξέδωκε τίνα τῶν νεανικῶν αὐτοῦ ἔργων. Τῷ 1784 ὁ Β. Πετρόφ, ὁ μεταφραστὴς τοῦ “Μίλτονος” καὶ τῆς “Αἰνιάδος”, ἐξέδωκε ῥωσιστῆ τὴν “Αἰμιλιαν Γαλόττη”, ἣν μεταφράσεν ἐν ἔτει 1788 καὶ ὁ διαπρεπὴς ἱστορικὸς Καραμζίνος. Ἐκτοτε ὀλίγα ἦ σκεδὸν οὐδὲν μεταφράσθη, ἐξαίρεσις μόνον τῶν “Μύθων τοῦ Λέσσιγγ” μεταφρασθέντων τῷ 1816 ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Παπιτσώφ. Ὅτι ὅμως καὶ ἐν τῇ ῥωσικῇ Φιλολογίᾳ ἡ φιλοσοφικὴ τάσις ἤρξατο ἀναφανομένη, τὰ ἔργα τοῦ Λέσσιγγ ἐξετιμήθησαν πάλιν ἐν Ρωσσίᾳ, καὶ ἐν ἔτει 1859 ἐξεδόθη ἡ ἀρίστη μετάφρασις τοῦ “Λαουκόνοτος” ὑπὸ Ἐδελσῶνος.

ΑἶΤΥΣΙΣ. Αἰνίγματα ἰδ'.

ΑΔΑΜ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Προσεχῶς θέλομεν ποιήσῃ ἑναρξίαν ἐν τῷ Ἐσπέρῳ τῆς δημοσιεύσεως πρωτοτύπου διηγήματος, ὑπόθεσιν ἔχοντος τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Γνωστὸν εἶναι ὅτι οἱ Σταυροφόροι καταλάθοντες ἐν ἀρχῇ τοῦ δεκατοῦ τρίτου αἰῶνος τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐξουσίασαν τὸ βυζαντινὸν κράτος ἐπὶ ἐξήκοντα περίπου ἔτη. Διὰ λαμπροῦ στρατηγήματος ὁ μεγαθύμος καὶ ἀνδρῶς Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος κατέρωθωσε νὰ κυριεύσῃ πάλιν τὴν Ἐπτάλοφον καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐν αὐτῇ τὴν ἐξουσίαν τῶν νομίμων αὐτῆς ἡγεμονῶν.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Κ' Ε. Σ... εἰς Salmansdorf. Ἐλήφθησαν τα, φυλλάδια ἀπὸ τοῦ ἀρ. 26 ἐστάλησαν αὐτῇ

μερῶν. — κ. Ι. Φ... εἰς Ἱερουσαλήμ. Αἱ φωτογραφίαι ἐλήφθησαν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν περιμένοντες καὶ τὰ σχετικά ἄρθρα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ τῆς Παλαιστίνης ἐνδιαφέρουσι τοὺς πάντας. — κ. Α. Π... εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὸ δρᾶμα “Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός”, τὸ ὅποιον δημοσιεύεται ἐν τῷ Ἐσπέρῳ, δὲν ἐγράφη διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς παράστασιν· οὐχ ἦσεν ὅμως νομιζόμενος ὅτι μετ' ὀλίγα διορθώσεις καὶ ἀσχημάντους μεταβολὰς ἔδυναι καὶ ἀπὸ σκηνῆς νὰ παρασταθῇ· ἐὰν ὅμως ἐπιτυχῶς, τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα. — κ. Ν. Δ... εἰς Γαλάτσιο. Πρὸ πολλοῦ στερούμεθα εἰδήσεων σας· θὰ ἐχαίρομεν πολὺ μαθάνοντες τί περὶ ὑμῶν. — κ. Π. Μ... εἰς Καβάλλαν. Τὸ διβλίον ἐστάλη ὑμῖν περιμένοντες τὴν κρίσιν σας. — κ. Ν. Α... εἰς Χίον. Ἐλπίζομεν ὅτι ἐλάθετε τὴν ἐπιστολήν ἡμῶν καὶ θέλετε συμμορφωθῆ πρὸς τὰς παρακλήσεις μας. — κ. Ν. Ξ... εἰς Λαοδύρον. Ὁ παρὰ τὴν Λειψίαν πεσὼν βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Γουστάβος Ἀδόλφος δὲν ἐτάφη ἐνταῦθα, ἀλλ' ἐν Στοκκόλμῃ· μόνον ἡ καρδία του, πεθεῖσα ἐντὸς χροστῆς κλιπῆς ἔμεινεν ἐν Γερμανίᾳ, κατατεθεισὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς πόλεως Weissenfels.

ΟΡΑΙΑ ΣΧΟΛΗΣ.

Αἶνιγμα ἰδ'. Πλοῦν θρέψος ἐπεχειρήσα, πλοῦν ἄνευ ὅμως πλοίου. Τὴν θάλασσαν διέσχισα, χωρὶς το

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19 LEIPZIG.

EN BIENNE. EN BIENNE.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ!
ΙΔΕΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΡΗΣΑΤΕ!

Οι πράκτορες της πτωχεύσεως του μεγάλου "Αγγλο-Βρετανικού" εργοστασίου" πωλοῦσιν ὕλας τὰς πραγματείας των με μεγάλην έκπτωσην. Ἐμβάζων τις τὸ ποσὸν 20 φράγκων (ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ὅπου τοῦτο γίνεται) λαμβάνει πολυτελῆ συσκευὴν τραπέζης ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀγγλο-βρετανικοῦ μετάλλου, κοστίζουσαν ἄλλοτε 80 φράγκα. Πᾶς πρᾶγματιοδότης λαμβάνει καὶ ἔγγραφο ἐγγύησιν περὶ διατηρήσεως τῆς λευκότητος τῶν σκευῶν ἐπὶ δέκα ἔτη.

- 6 μαχαίρια τραπέζης με ὠραίας λεπίδας,
- 6 περόνια μονοκόμματα,
- 6 κοχλιάρια τῆς σούπας ἐκ τοῦ ἀγγλο-βρετ. μετάλλου,
- 6 κοχλιάρια τοῦ καφέ ἐπίσης,
- 1 μέγα κοχλιάριον τῆς σούπας
- 1 βαρὸ κοχλιάριον διὰ τὸ γάλα,
- 6 ἀκουμπιστήρια τῶν μαχαιρῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου,
- 6 ἀγγλικά φιλτζάνια,
- 1 πιπεροθήκη ἢ ζαχαροθήκη,

- 6 κομψῶς εἰργασμένα φιλτζάνια,
- 6 ὠθηήκας,
- 6 κομψὰ κοχλιάρια διὰ τὰ ὠά,
- 4 ζαχαροθήκας μικράς,
- 1 τρυπητὸν τοῦ τσίτου,
- 2 πολυτελῆ κανδιλιέρα διὰ τὴν αἴθουσαν,
- 64 τεμάχια ἐν ὄλῳ.

Εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ παρούσα γνωστοποίησις μου δὲν βασίζεται ἐπὶ ἀγυρτίας ὑποχρεοῦμαι δημοσίᾳ, ἐὰν ἡ συσκευὴ αὕτη δὲν ἀρίστη τῷ ἀγοραστῇ, νὰ παραλάβω αὐτὴν πάλιν. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ πράγματα χρῆσιμα καὶ καλὰ ἀντὶ τῶν χρημάτων του, ἅς ἀποταθῇ, ὅσῳ ὑπάρχουσιν ἀκόμη τοιαῦται συσκευαί, μετὰ πάσης πεποιθήσεως καὶ κατ' εὐθεϊαν πρὸς τὸν

J. H. Rabinowicz εἰς Βιέννην,

Κεντρικὴν ἀποθήκην τοῦ Ἀγγλο-βρετανικοῦ ἐργαστασίου

WIEN II. SCHIFFAMTSGASSE 20 a.

Παρ' ἐμοὶ εὐρηται, ἀντὶ 50 centimes τὸ κοῦτιον, καὶ κόνις ἀξιόλογος πρὸς καθαρισμὸν τῶν σκευῶν τούτων.

Τὸ ξυλογραφικὸν τοῦτο κατάστημα εἶναι ἐν τῶν ἀρίστων ἐν Λειψίᾳ, χαίρει δὲ καὶ φήμην καλὴν ἐν ὅλῃ τῇ Γερμανίᾳ. Πᾶσα παραγγελία, ἀναγομένη εἰς τὸ εἶδος τῆς ξυλογραφίας, ἐκτελεῖται προθύμως καὶ ταχέως. Αἱ τιμαὶ εἰσι συγκαταβατικά. Τὸ κατάστημα τοῦτο, ἐν ᾧ ἐργάζονται ἀριστοὶ τεχνίται, εἶναι ἤδη ἰδρυμένον πρὸ 25 ἐτῶν, καὶ ἐξετέλεσε πλείστα ὕψα καλλιτεχνικὰ ἔργα ἀξία λόγου καὶ διὰ διαφόρους γραφικὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ διὰ διδακτικὰ βιβλία. Ὁ μακρὸς αὐτοῦ βίος εἶναι δι' αὐτὸ ἡ καλλιτέρα σύστασις.

für Familien und Lesecirkel, Bibliotheken, Hotels, Cafés und Restaurationen.

Illustrirte Zeitung

Probe-Nummern gratis und franco.

Abonnements-Preis vierteljährlich 6 Mark. — Zu beziehen durch alle Buchhandlungen und Postanstalten.

Expedition der Illustrirten Zeitung in Leipzig.

"ΟΜΙΛΕΙΤΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ;"

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

περιέχων

σύντομον γραμματικῆν, διαλόγους καὶ ἀναγνώσματα,

ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΔΙΑ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ.

Συγγραφεὺς Κάρολος Βήδ, ἐκδότης C. A. Koch ἐν Λειψίᾳ.

1882. — Τιμὴ μάρκαι 2 1/2.

C. A. Koch's Verlag in LEIPZIG.

Η ΝΕΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΥΞΙΣ,
προνόμιον τοῦ καθηγητοῦ KLINKERFUES,

ἀναγγέλλει ἄνευ ὑπολογισμοῦ τινος μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας τὴν ἐπερχομένην τοῦ καιροῦ μεταβολήν. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον καὶ μόνον, τὸ ὅποιον καὶ ὑπὸ ἐπιστημονικῆν καὶ ὑπὸ πρακτικῆν ἔποψιν ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν.

Τιμὴ αὐτοῦ μάρκαι 50 ἢτοι φράγκα 62.50 ἢ λίραι ἀγγλ. 2 1/2.

Προγράμματα ἀποστέλλονται δωρεάν. Εὐρηται μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως μόνον παρὰ τοῖς

Κυρίοις BIERNATZKI καὶ Σ^ς ἐν AMBOΥΡΓΩ, κατόχοις τῶν προνομιούχων τούτων ἐργαλείων.

TO EN ΛΕΙΨΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
τοῦ
Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ

ἀναδέχεται τὴν ταχεῖαν καὶ κομψὴν ἐκτέλεσιν παντὸς ἔργου ἐπιστημονικοῦ, εἰκονογραφικοῦ καὶ ἄλλων. Πρὸς δὲ καὶ ἐκτύπωσιν εἰς

ΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

μετ' ἀρίστης καὶ ἀκριβεστάτης ἐκτελέσεως καὶ ἐπὶ τιμαῖς λίαν συγκαταβατικαῖς.

Εἰδοποίησις.

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς βιβλίον τὸ "Ἄσμα τοῦ Χιαθάθα" τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει. Τὸ βιβλίον τοῦτο (ἐκ 15 1/2 τυπογραφικῶν φύλλων) κεκοσμημένον διὰ τῆς εἰκόνος τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄλλων εἰκόνων καὶ κομψῶς δεδεμένον μετὰ τὰ φύλλα ἐπίχρυσα, πωλεῖται ἀντὶ φράγκων 6.50. — Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὸ παρακαλοῦνται ν' ἀποταθῶσιν εἴτε κατ' εὐθεϊαν πρὸς τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἑσπέρου (LEIPZIG, ELSTER-STRASSE 19) εἴτε πρὸς τὰ κατὰ τόπους βιβλιοπωλεῖα.

Γνωστοποίησις.

Ζητοῦνται οἱ ἀριθμοὶ τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ 5. 6. 17 καὶ 18, προσφέρονται δὲ δι' ἕκαστον αὐτῶν καλῶς διατηρούμενον ἀντίτυπον φράγκα 2. Οἱ ἔχοντες τοὺς ἀριθμοὺς τούτους διαθέσιμους καὶ θέλοντες νὰ τοὺς πωλήσωσι παρακαλοῦνται νὰ τοὺς πέμψωσιν (ἐλευθέρους ταχυδρομικοῦ τέλους) εἰς τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἑσπέρου (LEIPZIG, ELSTER-STRASSE 19) ἢ νὰ παραδώσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐπιστασίας, αἵτινες συνεννοοῦνται κατ' εὐθεϊαν μετὰ τὴν Διεύθυνσιν.

Συντάκτης· Δρ. I. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑ, ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.